

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Τρίτη 25 'Απριλίου 1933
 'Ετος Α' — 'Αριθ. φύλλου 3
 Τιμή φύλλου Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία: Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

'Εσωτερικῶ . . . Δρχ. 75
 'Εξωτερικῶ . . . Σελίνια 5
 'Αμερικῆς . . . Δολλάριον 1
 Αιγύπτου . . . Γ. Δ. 25

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὸ καλοκαίρι, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς διακοπῆς τῶν μαθημάτων, χιλιά καὶ πλέον Ἑλληνόπουλα ποὺ γεννήθηκαν στὴν Ἀμερικὴ θὰ διασχίσουν γιὰ πρώτη φορὰ τὸν μεγάλον Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸ καὶ θάβρουν νὰ ἐπισκεφθοῦν, νὰ γνωρίσουν καλὰ καλὰ καὶ ἀπὸ κοντὰ, τὴν ἰδιαίτερον πατρίδα τους, τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἐκδρομὴν τους τὴν ὀργανώνει ἡ «Ἀχέπανς», τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα καὶ προοδευτικὰ σωματεία ποὺ ἴδρυσαν οἱ Ἑλληνες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀριθμοῦν πολλὰς χιλιάδες μέλη. Τὸ κράτος τους ἐτοιμάζει μὴ θεομὴ δεξιόσι. Θὰ φροντίσῃ νὰ δοθοῦν χοροὶ, παιδικὰ παραστάσεις καὶ ἄλλες διάφορες γιορτὲς πρὸς τιμὴν τους, ὥστε τὰ ξενητευμένα αὐτὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ζοῦν στὴν Ἀμερικὴ, κοντὰ στοὺς γονεῖς τους, νὰ θυμοῦνται πάντα τὴν πατρίδα τους καὶ νὰ διατηροῦν μὴ καλὴ ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτῆ ἐκδρομῆ τους.

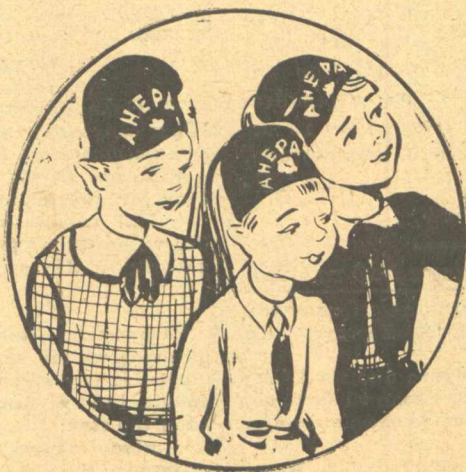
Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδάκια δὲν ξέρουν ἀκόμη τί θὰ πῆ Ἑλλάδα! Τὴν ἐγγώρισαν πολὺ λίγο καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία μονάχα ποὺ διαβάζουν, τὰ πε-

ρισσότερα μάλιστα νομίζουν ὅτι Ἑλλάδα θὰ πῆ τὸ φτωχικὸ χωριὸ τῶν γονέων τους. Καὶ γιὰ τὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν σχηματίζουν καλὴν ἐντύπωσιν, ἀφοῦ οἱ συγγενεῖς τους ἀπὸ δῶ τοὺς παριστάνουν μαύρη τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ζητοῦν διαρκῶς δολλάρια . . . Λένε ἔτσι τὰ παιδάκια αὐτὰ, ποὺ ἀνέρχονται σὲ ἑκατὸ χιλιάδες καὶ πλέον:

— Ἀφοῦ στὴν πατρίδα δὲν ὑπάρχει ψωμὶ καὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι καλὴ, γιὰτὶ νὰ μὴ μείνουμε ἔδῳ καὶ νὰ γίνουμε Ἀμερικανοὶ πολῖτες.

Μὰ ὄχι. Ἡ ζωὴ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι τέτοια, ὅπως τὴν παριστάνουν οἱ φτωχοὶ χωρικοὶ συγγενεῖς τους στὰ γράμματά τους ἀπὸ δῶ. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μεγάλη καὶ ὁ τόπος τῆς ἔχει, ὅπως ἔβρουμε πολλὰς χάρες.

Νά, λοιπόν, γιὰτὶ γίνονται οἱ παιδικὲς αὐτὲς ἐκδρομὲς. Νὰ γνωρίσουν τὰ ξενητευμένα Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς τὴν πατρίδα μας, ποὺ εἶναι καὶ δικὴ τους πατρίδα, νὰ τὴν ἀγαπήσουν, νὰ ἐνδιαφεροῦν γι' αὐτὴν καὶ μεθαύριο, ὅταν θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ διαδεροῦν τοὺς

γονεῖς των στὶς ἐργασίες τους νὰ συγκρατήσουν τὸν Ἑλληνισμό στὴ μεγάλη καὶ μακρινὴ αὐτὴ χώρα, πού τὴν ἀποτελοῦν τόσες πολλές καὶ πλούσιες Ἀμερικανικὲς Πολιτεῖες.

Μὰ, νομίζουμε, πῶς δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μονάχα. Γιατὶ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶναι σὲ θέσι οἰκονομικὴ τέτοια, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ ξοδέψουν πολλὰ χρήματα καὶ νὰ μετάσχουν στὴν ἐκδρομὴν. Ἐπιβάλλεται νὰ κινηθῶμε ὅλοι μας ἀπὸ δῶ καὶ πρὸ πανθὸς σεῖς, καλὰ Ἑλληνόπουλα, πού γεννηθήκατε ἐδῶ καὶ γνωρίζετε τὴν πατρίδα σας. Ν' ἀρχίσετε νὰ γράφετε στὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς, ν' ἀνταλλάσσετε κάρτ ποστάλ, εἰκόνες, γραμματόσημα. Καὶ στὰ γράμματά σας νὰ τοὺς λέτε πόσο καλὴ καὶ μεγάλῃ εἶναι ἡ πατρίδα μας. Νὰ τοὺς ἐμπνεύσετε τὴν ἀγάπη, τὸν ἐνθουσιασμό γι' αὐτήν. Νὰ τοὺς κάνετε νὰ ὑπεριφανεύονται γιὰ τὴν ἱστορία τους. Νὰ τοὺς βγάλετε κάθε κακὴ ἰδέα πού ἔχουν τυχὸν σχηματίσει γιὰ τὸν τόπο μας.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι στὴν ἀρχὴ λιγάκι δύσκολο, θὰ σᾶς βοηθήσουμε ἐμεῖς. Μὲ χαρὰ μποροῦμε νὰ σᾶς ἀναγγείλουμε ἀπὸ τώρα, ὅτι τὸ περιοδικό σας ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν πρωτοβουλία καὶ σὲ λίγο θὰ σᾶς δώσῃ πολλὰ διευθύνσεις ν' ἀρχίσετε ν' ἀλληλογραφήτε. Θέλουμε νὰ σᾶς φέρουμε σ' ἐπικοινωνία στενὴ μὲ τὰ ξενητεμένα Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς. Νὰ γνωρισθῆτε καλὰ μεταξύ σας, νὰ δέσμευθῆτε ἀπὸ τὰ παιδικὰ σας χρόνια μὲ ἀγάπη καὶ φιλία, γιὰ νὰ συνεργασθῆτε εὐκολώτερα μεθ' ἄλληλους, ὅταν θὰ μεγαλώσετε, στὸν δύσκολον ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Σκεφθῆτε τὸ καλὰ... Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ προσφέρετε μιὰ μεγάλῃ ὑπηρεσία στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξυπηρετῆτε ἐκ παραλλήλου καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ σας. Ὅσοις περισσότεροι καλοὺς φίλους ἔχει κανεὶς, τόσο τὸ καλύτερο εἶναι γι' αὐτόν. Πολὺ περισσότερο, ὅταν οἱ φίλοι σας αὐτοὶ θὰ εἶναι τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐνα Πασχαλινὸ ταξεῖδι

Χίλια ἑξακόσια Βελγόπουλα ἐπεχείρησαν ἕνα Πασχαλινὸ ταξεῖδι στὴν Μεγάλῃ Βρετανία μαζὺ μὲ τοὺς καθηγητὰς τους.

Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ διοργανώθηκε ἀπὸ τὸν Βέλγος Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δοθῇ σὺγκαιρία στοὺς μικροὺς Βέλγους νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ μιὰ ἄλλη χώρα.

Μεγάλες προετοιμασίες προηγήθησαν. Κινη-

ματογραφικὲς ταινίες καὶ διαλέξεις μὲ ἀσύμματο προετοιμασαν καταλλήλως τοὺς εὐτυχεῖς μικροὺς μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν τύχη ταξιδεύοντας μὲ εἰδικὰ γι' αὐτοὺς ναυλωμένο πλοῖο νὰ ἀποβιβασθοῦν στὴ χώρα πού προσέχει μέσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες ὅσον ἀφορᾷ τὸν πολιτισμό.

Ἀνέκδοτα

Ἀφηρημάδα ἐπιστήμονος

Λένε γιὰ ἕνα μεγάλο γιαιτὸ παθολόγο πῶς ἐνῶ ἔκανε τὴν πρωτὴν του ἐπίσκεψη στὸ νοσοκομεῖο τὸν ζήτησαν στὸ τηλέφωνο.

Τρέχει ἀρπάζει τὸ ἀκουστικό καὶ λέει ἀφηρημένος: «Ἀναπνεύσατε βαθιά, παρακαλῶ».

Ποαρματικὸς καλλιτέχνης

Ὅταν ὁ μεγάλος ζωγράφος Βατῶ ἦταν ἐτοιμοθάνατος καὶ ἐπῆγε ὁ ἐφημέριος τοῦ Νοσὲν νὰ τὸν μεταλάβῃ καθὼς τοῦ ἔδιδε νὰ φιλήσῃ ἕναν Ἐσταυρωμένο ἐντελῶς πρωτόγονης τέχνης ὁ Βατῶ εἶπε τὴ δύναμη νὰ φωνάξῃ:

— Πάρτετο ἀπ' ἐδῶ! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βρῆθηκε καλλιτέχνης ν' ἀποδώσῃ τόσο ἄσχημα τὸν Θεάνθρωπο!

Βασιλικὴ αὐρονοπτικότης

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος ἐσυνόδευτο πάντοτε ἀπὸ δύο ὑπηρέτας πού τοὺς ἐπλήρωνε γιὰ νὰ τοῦ λένε κάθε πρῶτῃ. «Μὴ ξεχνᾶς ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος» καὶ νὰ τὸν ρωτοῦν κάθε βράδυ: «Θυμήθηκες ὅτι ἦσουν ἄνθρωπος;»

Προτίμηση νὰ μείνει τυφλὸς

Ἐνας τυφλὸς εἶχε μιὰ γυναῖκα πού ὑπεραγαποῦσε μολονότι πολλὰς φορὰς τοῦ εἶχαν πει ὅτι ἦταν πολὺ ἄσχημη.

Μιὰ μέρα ἦλθε στὴν πόλι πού ἔμενε ἕνας πολὺ σπουδαῖος ὀφθαλμολόγος πού τὸν ἐξήτασε καὶ τοῦ εἶπε πῶς μποροῦσε νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

— Προτιμῶ νὰ μείνω τυφλὸς εἶπε, γιὰτὶ ἂν γιαιτρευθῶ ἴσως χάσω τὴν ἀγάπη πού'χω στὴ γυναῖκα μου καὶ αὐτὴ μὲ κάνει εὐτυχισμένον.

Μελετῶντας ἀστρονομία

Ὁ Θάλης ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἀστρονομία. Ὁρεσ δλόκληρες περνῶσε μελετῶντας τὰ οὐράνια σώματα.

Μιὰ μέρα περπατοῦσε βυθισμένος σὲ σκέψεις ὅταν δὲν πρόσεξε καὶ πέφτει μέσα σ' ἕνα λάκκο.

— Ἐ! πρόσεξε τοῦ κάνει μιὰ γρηούλα, πῶς θὲς νὰ μάθης τί γίνεται στὸν οὐρανὸ ὅταν δὲν μπορεῖς νὰ ἴδῃς τί γίνεται στὰ πόδια σου;

Ἐωστὴ ἠαρομοίωσις

Ὁ μουσικὸς Σιμωνίδης ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Θεμιστοκλῆ νὰ τοῦ κάμῃ ἕνα ρουσφέτι, μὰ ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κάμῃ γιὰτὶ ἦταν ἀδικία. Γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Σιμωνίδη νὰ καταλάβῃ τοῦ εἶπε:

— Εἶναι σὰ νὰ σοῦλεγα νὰ τραγουδήσῃς «φάλτσα». Θα μποροῦσες ποτὲ νὰ τὸ κάμῃς;

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ἡ πρώτη κουβέντα τοῦ Φάνη, σὰν βρέθηκε μπροστὰ στὸ Ἐρέχθειο, ἦταν νὰ φωνάξῃ ἕνα φωτογράφο νὰ τοῦ βγάλῃ μιὰ φωτογραφία κάτω ἀπὸ τὶς Καρυάτιδες. Ὁ Ξάδερφος τοῦ ὁ Σπύρος, ὁ φοιτητῆς, τοὺς εἶπε στεῖλει πέρουσι τὸ Πάσχα μιὰ τέτοια δική του φωτογραφία καὶ ὁ Φάνης ἀπὸ τότε ὄνειρευόταν νὰποχτήσει καὶ αὐτὸς μιὰ μέρα αὐτὴ τὴ δόξα. Καταλάβαινα καλὰ τὸν μικρὸ μου τὸν Φάνη! Ἦθελε νὰ κρατᾷ κάτω στὸ χωριὸ τὴ φωτογραφία του, νὰ τὴν δείχνῃ στοὺς συμμαθητῆς του καὶ νὰ καμαρώνῃ μὲ τὸ θαυμασμό τους! Μὰ δὲν μ' ἄρεσε νὰ τοῦ κάνω ἀμέσως τὰ καριότσια του. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ νὰ περιμένῃ κάθε πράμα στὴν ὥρα του.

— Θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ, Φάνη μου, στὸ τέλος· εἶπαμε νὰ μὴ βιάζεσαι. Προτοῦ ποζάρεις κάτω ἀπὸ τὶς Καρυάτιδες πρέπει νὰ μάθῃς τί παριστᾶνουν. Γιὰ κῦτάξέ τις καλά!

Ὁ Φάνης γύρισε τὰ μεγάλα μάτια του, κῦτταξε τὶς ὀραῖες μαρμαρινὲς κοπέλλες καὶ ἀρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νάβῃ κάτι νὰ μὲ ρωτήσῃ.

— Τί κρατοῦν στὰ κεφάλια τους, θεῖτσα; πανέρια;

— Καὶ βέβαια πανέρια. Ἐχουν μέσα τοὺς καρπούς καὶ τὰ δῶρα γιὰ τὴ θυσία τῆς Ἀθηνᾶς. Εἶνε οἱ Κανηφόρες Παρθένες τῶν Παναθηναίων!

— Γι' αὐτὸ περπατοῦν ἀργά-ἀργά, καὶ ἔχουν τὸ ἕνα πόδι ἔμπρῳς καὶ τὸ ἄλλο πίσω; Καὶ κῦταξε, θεῖτσα, οἱ τρεῖς ἔχουν τὰριστερὸ μπροστὰ καὶ οἱ ἄλλες τρεῖς τὸ δεξιόν. Γιατὶ δὲν περπατοῦν μὲ τὸ ἴδιο βῆμα, ὅπως κάνομε μεῖς στὴ γυμναστική;

— Τόκαμε ἐπιτηδες ἔτσι ὁ καλλιτέχνης, γιὰ νάχῃ πιὸ ποικιλία καὶ ἀρμονία τὸ βάδισμά τους. Λὲς μὲ τί χάρη βαδίζουσι! Θαρρεῖς πῶς πάνε σὲ χορὸ καὶ δὲν νοιώθουν καθόλου τὸ βάρος τῆς στέγης πού κρατοῦν στὰ κεφάλια τους.

— Τῆς στέγης! διέκοψε παραξενεμένος ὁ Φάνης καὶ τότε μόνο πρόσεξε πῶς οἱ Καρυάτιδες χρησίμευαν γιὰ κολῶνες στὸ μικρὸ αὐτὸ χαρτωμένο ἔξωστη τοῦ Ἐρεχθείου.

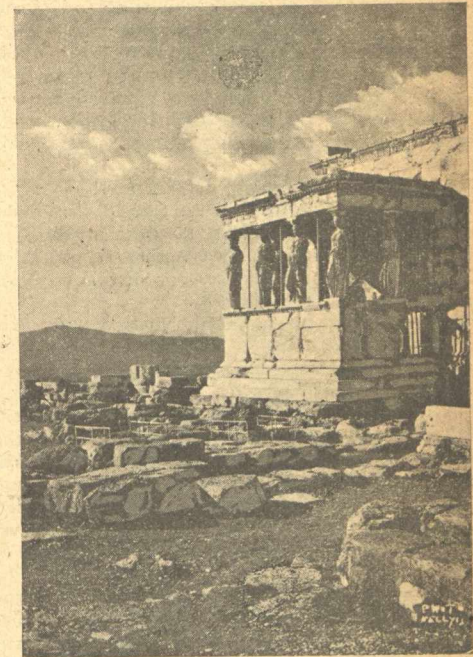
— Τί ὀραῖα φορέματα πού φοροῦν! καὶ τί ὀμορφες διπλές πού κάνουν ἀπάνω στὸ κορμὶ τους! Καὶ τὰ μαλλιά τους οἰγμένα στοὺς ὄμους τους, πόσο τίς ὀμορφαίνουν! Μὰ γιατί, θεῖτσα, ἐκεῖνη ἡ πιὸ ὀραῖα εἶνε πιὸ σκούρα ἀπὸ τὶς ἄλλες;

— Κεῖνη ἡ πιὸ ὀραῖα, ὅπως πολὺ σωστὰ τὸ εἶπες, παιδί μου, εἶνε ψεύτικη. Τὴν ἀληθινὴ μᾶς τὴν πήραν οἱ Ἄγγλοι καὶ τὴν ἔχουν στὸ μουσεῖο τους, στὸ Λονδίνο. Αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἀντίγραφο καμωμένο ἀπὸ γῆφο.

— Καὶ δὲν θὰ μᾶς τὴν ξαναδώσουν πιά θεῖα; Γιατὶ μᾶς τὴν πήραν;

Τὰ μάτια του ἐβγαζαν φλόγες καὶ στὸ πρόσωπό του εἶχε χυθῆ ἕνας ἄγριος θυμὸς. Ἦταν ἱκανὸς νὰ κηρύξῃ πόλεμο στὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν κλεμμένη Καρυάτιδα.

— Καὶ ξέρεις, Φάνη μου, ἡ ξενητεμένη αὐτὴ Ἑλληνοπούλα ὑποφέρει πολὺ στὴ σκλαβιά της. Λένε πῶς κάθε βράδυ κοντὰ στὸ μουσεῖο ἀκοῦν οἱ διαβάτες κλάματα καὶ λυγμούς. Εἶνε ἡ Καρυάτιδα πού μέσ' τὴν ὀμίχλη τοῦ Λονδίνου νοσταλγεῖ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδας καὶ

Τὸ Ἐρέχθειο μὲ τὶς Καρυάτιδες

λαχταρᾷ τὶς ἀγαπημένες τῆς ἀδελφοῦλες. Τὰ μάτια τοῦ Φάνη πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα. Ἡ εὐαίσθητη ψυχούλα του εἶχε ξεχάσει πῶς μιλοῦσαμε γιὰ ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ μάρμαρο. Ἡ γύψινη τούτη Καρυάτιδα του φαινόταν σὰν μιὰ ζωντανὴ σκλαβωμένη πατριώτισσα του. Γιὰ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τὸν πῆγα μπροστὰ στὸν πρόναο, μὲ τὶς ὀραῖες ἑξ' Ἰωνικὲς κολῶνες καὶ τοῦδειξα τὸ ναὸ μέσα. Τὸ μάτι του ἔπεσε ἀμέσως στὴ μικρὴ φουντωτὴ ἐλῆνᾷ.

— Μιὰ ἐλῆνᾷ! μιὰ ἐλῆνᾷ! γιατί τὴ φύτεψαν ἐδῶ

μέσα; "Α! κατάλαβα! εἶνε τὸ δῶρο τῆς εἰρήνης πού ἡ Ἀθῆνᾶ χάρισε στήν Ἀθήνα.

— Ἀκριβῶς, Φάνη! μὲ μιὰ μικρὴ διαφορά ὁμως! δὲν εἶνε βέβαια ἡ ἴδια παρὰ μιὰ ἄλλη, φυτεμένη γι' ἀνάμνηση ἐκείνης. Τέτοιες ἐλῆες καλλιεργοῦσαν πάντα ἐδῶ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τὸ λάδι τους, μέσα σὲ ὥρατα βάζα, τὸ χάριζαν στοὺς νικητὲς τῶν Παναθηναίων, γιὰ ν' ἀλείφουν τὰ κορμιά τους.

— Κι' ἡ πηγὴ μὲ τὸ νερό, τὸ δῶρο πού ὁ Ποσειδῶνας χάρισε στήν πόλη, πού εἶνε;

Τοῦδεῖξα κάτω κάτω τὸ μέρος πού λέγαν πὼς ἦταν τὸ πηγάδι καὶ στὸν ἄλλο ἐξώστη, τὸν μεγάλο μὲ τις κολῶνες, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τις Καρυάτιδες, τοῦδεῖξα κάτω στὸ ἔδαφος τὰ σημάδια τῆς Τροίανας τοῦ Ποσειδῶνα.

— Ἐδῶ ἔγινε ὁ κανυῆς, Φάνη, μὰ κύταξε τούτη τὴν πόρτα.

— Ἀλήθεια, θείτσα μου, τί ὥραία πού εἶνε! πόσα στολίδια ἔχει ἅπάνω! Τί πλεξούδες καὶ τί μαργαρίτες, σκαλισμένες στὸ μάρμαρο!

— Ἡ πόρτα αὐτὴ, Φάνη μου, εἶνε ἡ ὠραιότερη ἀρχαία πόρτα πού σώζεται. Ὅμοια στολίδια ἔχουν παντοῦ οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ καὶ οἱ κολῶνες στίς βάσεις τους. Κι' ἡ ὄροφι ἅπάνω ἦταν στολισμένη μὲ χρυσοῦς ἀστερισμούς καὶ καθὼς ἦταν χροματισμένη γαλάζια, ἔμοιαζε μὲ ἀστροφώτιστο οὐρανὸ! Τὸ Ἐρέχθειο ἦταν ὁ κομψότερος κι' ὁ πολυτελέστερος ἀρχαῖος ναὸς, πλάι στὸν ἀπλοῦστερο καὶ τὸν μεγαλοπρεπέστερο, τὸν Παρθενῶνα.

— Ἀλήθεια τί ἀντίθεση, θείτσα μου!

Ἐῖχαμε πάσι λίγο μακρὰ καὶ τοὺς βλέπαμε καὶ τοὺς δύο.—Ὁ ἕνας σοβαρὸς, εὐγενὴς κι' ἐπιβλητικὸς μ' ὅλη τὴ Δωρικὴ μεγαλοπρέπειά του κι' ὁ ἄλλος χαριτωμένος κι' ἀνάλαφος ὡς ἡλυγερὴ καὶ ὡμορφη κοπέλλα τῆς Ἰωνίας.

— Δὲν μοῦπες ὁμως, Φάνη, γιατί ὁ ναὸς αὐτὸς λέγεται Ἐρέχθειο.

— Ἦταν ἀφιερωμένος στὸν Ἐρέχθεά, τὸν γιὸ τῆς Γῆς καὶ στήν Ἀθῆνᾶ.

— Πολὺ σωστά! Κι' ἐπειδὴ ἦταν γιὸς τῆς Γῆς, ὁ Ἐρέχθεᾶς λέγαν πὼς ἦταν ἕνα μεγάλο φεῖδι, πού προστάτενε τὴν Ἀκρόπολη καὶ στὸ βωμὸ του ἐφερναν κάθε βράδυ οἱ Ἀθηναῖοι μελένιες πῆτες καὶ γλυκίσματα. Ἐδῶ ἦταν κι' ἕνα ξύλινο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς πού εἶχε πέσει, λένε, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ μπροστά του ἐφεγγε μιὰ ὀλόχρυση λυχνία.

Θὰ λέγαμε κι' ἄλλα γιὰ τὸ Ἐρέχθειο, μὰ ἕνας πλανόδιος φωτογράφος ἦρθε κοντὰ μας κι' οὔτε μὲ τις ἀλυσίδες δὲν μπορούσες πιά νὰ κρατήσης τὸ Φάνη. Πῆρε μιὰ μεγαλοπρεπὴ πόζα κάτω ἀπὸ τις Καρυάτιδες... κι' ἀποθανάτισε τὴν ἐπισκεψὴ του στήν Ἀκρόπολη.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Προνοητικότης

Ἡ Ρόζα θαυμάζει τὸ σπῆτι τῆς Διλῆς:

— Τί καθαρὰ πού εἶναι ὅλα, οὔτε σκόνη οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀκαταστασία. Ἄν πῆς καὶ γιὰ τὸ μπάνιο λάμπει. . .

— Ἀ! ἴδου γι' αὐτὸ δὲν τὸ μεταχειριζόμαστε ποτὲ γιὰ νὰ μὴ τὸ λερώνομε.

Τὸ Μυριμήγκι καὶ τὸ Περιστέρι

Ἐνα μυριμήγκι πίνοντας μιὰ μέρα νερὸ ὁ ἕνα ποταμάκι ἔπεσε μέσα. Τὸ ρεῦμα τὸ παρέσυρε μὲ ὀρμὴ ὅταν ἕνα περιστέρι τὸ εἶδε καὶ τὸ λυπήθηκε.

Τοῦ πέταξε ἕνα στάχυ στὸ νερὸ κι' ἔτσι τὸ μυριμήγκι σκαρφάλωσε πάνω σ'αὐτὸ κι' ἐσώθηκε. Σὲ λίγες μέρες ἕνας κνηγὸς προσπαθοῦσε νὰ σκοτώσῃ τὸ περιστέρι, μὰ τὴν ὥρα πού σκόπευε, τὸ μυριμήγκι γλύττησε στὸ πόδι του καὶ τὸν τσίμπησε τόσο δυνατὰ πού πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση του. Ἐτσι τὸ περιστέρι τὴν γλύττωσε καὶ μ' ἕνα πέταγμα ἔγινε ἀφαντό.

Κάνε τὸ καλὸ καὶ δὲν θὰ μετανοήσης.

Τὸ σκυλὶ καὶ τὸ βῶδι

Ἐνα σκυλὶ μπῆκε μιὰ μέρα στὸ σταῦλο ἐνὸς βῶδιου κι' ἐκουλουριάστηκε ἅπάνω στὸ σανὸ του ἔξαφνα μπαίνει τὸ βῶδι πεινασμένο, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ἀρχίζει νὰ γαυγίζει καὶ νὰ μὴν ἀφίνει τὸ βῶδι νὰ φάη.

Τότε τὸ βῶδι τοῦ λέει:

— Γιατί δὲν μ' ἀφίνεις νὰ φάω τὸ φαί μου ἀφοῦ ἔξρω πὼς δὲν τρῶς ἐσὺ τέτοιο φαί.

— Ἄς μὴ τὸ τρώω, ἀπαντᾷ τὸ σκυλὶ. Ἄφοῦ δὲν τρώω ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ τρῶνε καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ ἐγωῖσμός εἶναι τὸ χειρότερο ἐλάττωμα.

Ἡ γάτα καὶ τὸ σπουργίτι

Μιὰ γάτα εἶχε πιάσει ἕνα σπουργίτι κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ φάη ὅταν τὸ σπουργίτι τῆς λέει: — Σὺ γάτα καλοαναθρεμμένη δὲν πλένεσαι πρὶν φᾶς;

— Ἐχθις δίκιο, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ γάτα κι' ἀρχίζει τὸ πλύσιμο. Αὐτὸ περίμενε καὶ τὸ σπουργίτι, δίνει μιὰ καὶ πετάει σ'ἕνα δένδρο, κάθεται σ'ἕνα κλαρί κι' ἀρχίζει νὰ κοροϊδεύει τὴν ἀπλοϊκὰ γάτα.

Ἡ γάτα τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει, μὰ τί νὰ κάνει; Ὁρκίσθηκε πὼς ἄλλη φορὰ θὰ τρώῃ πρῶτα κι' ὕστερα θὰ πλένεται.

Γι' αὐτὸ οἱ γάτες πλένονται μόλις τσελιώσουν τὸ φαγὶ τους.

«Ἑλληνικὸ Μέλλον»

Παιδικὸ γέμιο

— Πού ἔχεις φθάσει στήν ἱστορία, Κωστάκη;

— Μά... ἔκει πού ἀρχίζουν οἱ καθαρές σελίδες.

* * *

Ὁ Μπαμπᾶς τῆς Κικῆς φεύγει σὲ ταξεῖδι καὶ ἀποχαιρετῶντας τὴν κόρη του τῆς λέει:

— Ὅταν γυρίσω καὶ μοῦ πῆς πὼς ἦσουν καλὸ παιδί θὰ σοῦ δώσω ἕνα τάλληρο.

Ὁ Μπαμπᾶς γυρίζει κι' ἡ πρώτη του ἐρώτηση εἶναι:

— Πές μου τὴν ἀλήθεια, Κικῆ, ἦσουςα φρόνιμη γιὰ νὰ πάρῃς τὸ τάλληρο;

— Ὡ! Μπαμπᾶκα, λέει ἡ Κικῆ, δὲν ἀφίνομε καλλίτερα τίς συζητήσεις καὶ νὰ μοῦ δώσης μιὰ δραχμὴ;

Μιὰ Λωουδαῖα Ἀνακάμψη

Διάλογος Μονόωρακτος

Πρόσωπα: Ὁ Κωστάκης (10 χρόνων) καὶ ὁ θεῖος του

Κωστάκης (μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ θεῖου του).— Θεῖε!

Θεῖος.— Τί θές, Κωστάκη;

Κωστάκης.— Θάθελα κάτι νὰ σοῦ πῶ.

Θεῖος.— Καμμιά ἀνοησία πάλι;

Κωστάκης.— Ἄκουσέ με πρῶτα.

Θεῖος.— Λέγε λοιπόν.

Κωστάκης.— Λένε πάντα πὼς τὸ χρῆμα δὲν κάνει τὴν εὐτυχία, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Θεῖος.— Τὸ λένε, μὰ ποιὸς τὸ πιστεύει.

Κωστάκης.— Ἐγὼ τὸ πιστεύω, θεῖε μου. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὅλες αἱ καταστροφές ἔρχονται ἀπὸ τὸ χρῆμα.

Θεῖος.— Νάτα μας; ἕνας πιτσιρίκος τόσος δὰ νὰ καταπιάνεται μὲ τέτοια ζητήματα!

Κωστάκης.— Γιατί ὄχι θεῖε μου; Ὅλη τὴν ἡμέρα ἀκοῦμε τοὺς μεγάλους νὰ μιλοῦν γι' αὐτό! Κι' ἐγὼ ἔβγαλα ἕνα συμπέρασμα.

Θεῖος.— Γιὰ νὰ τὰκούσουμε!

Κωστάκης.— Καταργῶ τὸ χρῆμα.

Θεῖος.— Μπράβο, μπράβο. εὐκόλο νὰ τὸ λέει κανεὶς, μὰ γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ. . .

Κωστάκης.— Δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ ἀποφασίσουμε πὼς ὅλα τὰ νομίσματα, χρυσᾶ ἢ ἀσημένια δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία.

Θεῖος.— Κι' ἔπειτα;

Κωστάκης.— Βρισκόμαστε διὰ μιᾶς ὅλοι ἀπένταροι.

Θεῖος.— Φυσικά, καὶ τότε τί γίνεται;

Κωστάκης.— Ἀρχίζουμε νὰ δουλεύουμε.

Θεῖος.— Γιὰ νὰ κερδίσουμε χρήματα;

Κωστάκης.— Ὅχι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν πιά, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπαρκέσῃ ὁ καθένας στίς ἀνάγκες του. Ὑφαίνουμε ὑφάσματα, ράβουμε τὰ ρούχα μας, πλέκουμε τίς κάλτσες μας, κατασκευάζουμε τὰ παπούτσια μας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Θεῖος.— Μὰ θὰ πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ ξέρῃ νὰ κἀνῃ ἀπ' ὅλα, Κωστάκη μου.

Κωστάκης.— Περίμενε, θεῖε μου, νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴ σκέψη μου. Ἐγὼ π.χ. θὰ ἐφτιαχῶ γλυκά,

Θεῖος.— Δὲν πιστεύω νὰ γτυνόσουνα μ' αὐτὰ; Ἡ μήπω; λογαριάζεις νὰ κάμῃς κανένα σπῆτι ἀπὸ καρδούπητα, καπέλλο ἀπὸ μαρέγκα καὶ παπούτσια ἀπὸ πάστα φλώρα;

Κωστάκης.— Μὰ θεῖε μου, ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, θάδινα τὰ γλυκά μου σὲ κάποιον ποῦ θάξερε νὰ μοῦ φτιάξῃ ἕνα σπῆτι ἢ σ' ἐκείνον πού θὰ μοῦ ἔκανε τὰ παπούτσια μου ἢ στὸν ἄλλο. . .

Θεῖος.— Ὅλοι αὐτοὶ θὰ βαρυστομαχιάζανε καὶ σὺ θάσουνα αἰωνίως ξεκάλτσωτος. Ἄκουσε, Κωστάκη μου, ἡ ἰδέα σου δὲν εἶναι οὔτε περιφρημῆ, οὔτε καινούρια!

Κωστάκης.— Πῶς; δὲν εἶναι καινούρια;

Θεῖος.— Ὅχι, τὸ σύστημα αὐτὸ ὑπάρχει ἐδῶ κι' αἰῶνες ὀλόκληρους.

Κωστάκης.— Καὶ σὲ ποιά χώρα;

Θεῖος.— Παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἐμπόριο. Ἐπειδὴ π.χ. ἕνας καπελλάς δὲν μπορεῖ νὰ συνεννοηθῇ ἀπ' εὐθείας, μὲ ὄλους ἐκείνους πού κατασκευάζουν ἄλλα πράγματα. . .

Κωστάκης.— Καὶ γιατί ὄχι θεῖε;

Θεῖος.— Γιατί οἱ ἄλλοι δὲν θὰ εἶχαν πάντα ἀνάγκη ἀπὸ καπέλλα ὅσες φορὲς θὰ τοὺς ζητοῦσε τὴν βοήθειά τους, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ ἄνθρωποι ἐπενόησαν ἕνα ἀντικείμενο ἀνταλλαγῆς, τὸ χρῆμα, πού δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας.

Αὐτὸ μὲ δύο λόγια εἶναι τὸ ἐμπόριο. Ἐσὺ κάνεις γλυκὰ ἀντὶ νὰ τὰ ἀνταλλάξῃς μὲ ἄλλο ἐμπόρευμα, τὰ ἀνταλλάξῃς μὲ χρῆμα. Μὲ τὸ χρῆμα αὐτὸ ἀγοράζεις καὶ σὺ μὲ τὴν σειρά σου ὅ,τι σοῦ χρειάζεται. Καταλαβαίνεις;

Κωστάκης.— Ναι! . . . Ἀλήθεια δὲν τῶχα σκεφθῆ.

Θεῖος.— Μὲ τὸ δικό σου σύστημα, Κωστάκη, θάπρεπε καθένας νὰ περιπατῇ στὸ δρόμο μ' ὅλο του τὸ ἐμπόρευμα στήν πλάτη. Εἶναι πολὺ ἀπλοῦστερο νὰχῃ μερικὰ νομίσματα στήν τσέπη του.

Κωστάκης.— Κι' ἐγὼ πού ἐνόμιζα πὼς εἶχα κάνει μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη!

Α ὕ λ α ῖ α

ΚΡΟΝΟΣ - ΚΥΒΕΛΗ

Δυὸ λόγια ἀκόμα γιὰ τοὺς παλῆους προγόνους.

Θυμᾶστε πὼς τοὺς ἀφίσαμε; Σὲ τέτοια κατάσταση πὺ ζοῦσαν μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ, μὲ τί εὐκολία θὰ προσφέρανε τροφή στὰ θηρία. Τὰ ἔρπετὰ μάλιστα πὺ θὰ ἐσέρνοντο στὶς ἀνθρώπινες σπηλιές, βέβαια θὰ βγαίνανε ἀπὸ μέσα ἐκεῖ καλὰ χορτασμένα.

Εἶχαν λοιπὸν δίκην οἱ καυμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι νὰ φαντάζονται πὼς κάτι τέτοια δυνατὰ ὄντα, σὰν τὰ ἔρπετὰ αὐτὰ, θὰ ἦταν καὶ οἱ θεοὶ πὺ ἐξουσίαζαν ὅλον τὸν κόσμον.

Ποῖος νὰ ἦταν ὁ πρῶτος πὺ σήκωσε πέτρα καὶ σκότωσε τὸ ἔρπετὸ πὺ ζύγωνε νὰ τὸν σπαράξῃ, βέβαια δὲν ξέρομε· μπορεῖ ὅμως νὰ φανταστῆ κανεὶς, τί ἐκπληξῆ θὰ ἔκανε στοὺς συντρόφους του ἓνα τέτοιο ἀποτελεσμα καὶ τί σωτήρας θὰ ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός!

Σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο χρωστᾶμε τὴν ὑπαρξή μας! Χωρὶς αὐτὸν ἴσως σήμερα μόνο τὰ πῦ δυνατὰ ζῶα θὰ ἐξουσίαζαν τὴ γῆ πὺ κατοικοῦμε.

Γιατὶ ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶδαν πὼς μιὰ πέτρα μποροῦσε νὰ κάνῃ τέτοιο μεγάλο πρᾶγμα, πολὺ γρήγορα ἔμαθαν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦνε κἀνοντᾶς τὴν πρῶτο τους ὄπλο, πὺ μ' αὐτὸ ὑπερασπίζοντο τὴν ὑπαρξή τους. — Ζητεῖστε νὰ σᾶς δείξουν στὰ μουσεῖα τέτοιες πέτρες, πὺ οἱ πρόγονοὶ μας τίς ἔχουν κάνει κοφτερὲς ἢ μυτερὲς καὶ σὲ πολλὰς ἔχουν ἀνοιγμένη τρύπα, πὺ περνοῦσαν ξύλινη χειρολαβή.

Τὸ καλὸ ὅμως αὐτὸ εἶχε καὶ τὸ κακὸ του, γιατί ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ὄπλο του αὐτὸ, ἄρχισε νὰ σκοτώνῃ καὶ ἀνθρώπους, ὅταν νόμιζε πὼς τοῦ πέρναν κάτι δικό του, χρήσιμο γιὰ τὴ συντήρησή του.

Ἡ πέτρα αὐτὴ πὺ ἔγινε τὸ πρῶτο ὄπλο εἶχε ἀκόμα καὶ ἄλλο ἀποτέλεσμα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους· γιατί ἄρχισαν νὰ βλέπουν πὼς δὲν εἶνε τὰ τέρατα τόσο φοβερὰ

καὶ παντοδύναμα ὄντα καὶ πὼς ἄδικα ἐφαντάζοντο τοὺς θεοὺς πὺ ὤριζαν τὸν κόσμον ὁμοίους μὲ αὐτὰ. Θὰ εἶχαν καὶ οἱ θεοὶ ἀνθρώπινὴ μορφή, δὲν θὰ ἦσαν βέβαια σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους θνητοὶ, θὰ εἶχαν δύναμη μεγάλη, καὶ θὰ καθόνταν σὲ τέτοιο τόπο, πὺ ἀπὸ κεῖ νὰ μποροῦν νὰ κυβερνοῦν τὸν κόσμον ὅλο.

Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ οἱ παλῆοι Τιτάνες, τὰ τέρατα αὐτὰ πὺ οἱ ἄνθρωποι πρωτοπίστεψαν γιὰ θεοὺς, ἔφυγαν ἀπὸ τὴ μέση. Εἶπαν πὼς τοὺς ἔδωξαν τὰ παιδιά ποῦχαν γεννήσει, πὼς τὸ μικρότερο παιδί τοῦ «Οὐρανοῦ» ὁ «Κρόνος», σὰν μεγάλωσε ξεθρόνισε τὸν πατέρα του καὶ πήρε αὐτὸς τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόσμου, μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν «Κυβέλη», πὺ τὴν λέγανε καὶ Ρέα.

Φαίνεται ὅμως πὼς καὶ ὁ Κρόνος κράταγε λιγάκι αἷμα θηρίου ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, γιατί δὲν ἐξηγεῖται διαφορητικὰ ἢ μανία πὺ τὸν ἔπιανε, σὰν γεννοῦσε ἡ Κυβέλη ἀρσενικὸ παιδί νὰ τῆς τὸ καταπίνῃ μονομιάς, λὲς καὶ ἦταν μακαρόνι. Λένε πὼς σὰν θεὸς ἤξερε καλὰ πὼς κάποιο παιδί του θὰ τὸν ξεθρόνιζε καὶ γι' αὐτὸ κατάπινε ὅλα τ' ἀρσενικὰ πὺ ἐρχόντανε στὸν κόσμον.

Τῆς Κυβέλης ὅμως δὲν τῆς ἄρεσε διόλου, νὰ τῆς καταπίνῃ ὁ ἄντρας τῆς τὰ παιδιά καὶ σὰν ἔξυπνη θεά, σκέφτηκε τὸ ἄλλο μωρὸ πὺ θὰ γεννοῦσε, νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ἀμέσως ἀπὸ κοντὰ τῆς, γιὰ νὰ τὸ σώσῃ καὶ στὴν ἀγκαλιά τῆς νὰ κρατήσῃ ἓνα κοτρόνι φασκιωμένο, πὺ μόλις τὸβλεπε ὁ ἄντρας τῆς, ὁ Κρόνος, θὰ τὸ κατάπινε νομίζοντας πὼς εἶνε τὸ παιδί του.

Τὸ σχέδιο τῆς Κυβέλης ἦταν πολὺ ἔξυπνο, γιατί τοῦ Κρόνου βέβαια τὸ στομάχι δὲν ἦταν καὶ τόσο λεπτὸ, ὥστε νὰ μὴ χωνεῖται καὶ κοτρόνια.

Θὰ δοῦμε μιὰ ἄλλη φορὰ πὼς ἐπέτυχε ἡ Κυβέλη αὐτὸ πὺ ἠθέλε καὶ πὺ κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὸ παιδί τῆς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα καὶ αἱ τρεῖς ἀρκοῦδες

Μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ ζοῦσε σ' ἓνα χωριουδάκι ἓνα κοριτσάκι πὺ τὸ λέγαν Χρυσομαλλοῦσα.

Μιὰ μέρα, μ' ὄλο πὺ ἡ μητέρα τῆς τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἀπομακρύνθηκε μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ κόψῃ λουλούδια. καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ γυρῆ πίσω. Κάθησε τότε στὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθῆ παντοῦ τριγύρω ὅταν σηκώνοντας τὸ κεφάλι εἶδε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κάποιο φῶς πὺ ἔλαμπε μακρὰ.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα πήρε τότε κουράγιο, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶ πρὸς τὸ φῶς γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ φιλοξενία. Ἐφθασε μπροστὰ σ' ἓνα σπιτάκι. Ἄλλοίμονο τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀρκοῦδοσπιτο. Ἐζουσε κεῖ μέσα ὁ κύρ Ἀρκοῦδας, ἡ κυρὰ Ἀρκοῦδα καὶ τὸ παιδάκι τους τὸ Ἀρκοῦδοπυλο.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα χτυπάει τὴν πόρτα κι' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τῆς ἀπαντᾶει ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα. Κανεὶς, ἀπόλυτη ἡσυχία. Ἡ οἰκογένεια εἶχε βγῆ σὲ νυκτερινὸ περίπατο.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα κυττάζει τριγύρω τῆς καὶ μιὰ γαργαλιστικὴ μυρωδιὰ τῆς σκανδαλίζει τὰ ρουθούνια.

Προσέχει καλλίτερα καὶ βλέπει σὲ μιὰ γωνιὰ στρωμένο τὸ τραπέζι γιὰ τὸ γεῦμα. Τρία πιάτα, δυὸ μεγάλα κι' ἓνα μικρὸ γεμάτα μὲ ἀχνιστὴ σούπα. Ἡ Χρυσομαλλοῦσα πεινάει φοβερὰ, κάθεται στὴν πῦ μικρὴ καρέκλα δοκιμάζει τὸ φαγητό, τὸ βρίσκει θαυμάσιο κι' ἀδειάζει τὸ πιάτο πὺ ἦταν προωρισμένο γιὰ τὸ Ἀρκοῦδοπυλο.

Ἀφοῦ ἔφαγε καλὰ ἐνύσταξε. Κυττάζει πάλι τριγύρω τῆς καὶ βλέπει μιὰ σκάλα. Τὴν ἀνεβαίνει καὶ μπαίνει σὲ μιὰ κά-

μαρα πὺ ἦταν τρία κρεβάτια, δυὸ μεγάλα κι' ἓνα μικρὸ, διαλέγει τὸ μικρὸ, πέφτει καὶ τὸν πέρνει γιὰ καλὰ.

Σὲ λίγο ὁ κύρ Ἀρκοῦδας, ἡ κυρὰ Ἀρκοῦδα καὶ τὸ Ἀρκοῦδοπυλο γυρίζουν σπιτί τους καὶ πάνε κατ' εὐθείαν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι, ὅταν τὸ Ἀρκοῦδοπυλο βάζει τὰ κλάμματα.

— Κάποιος μούφαγε τὸ φαί μου, χί! χί! χί! Κάποιος μούφαγε τὸ φαί μου!

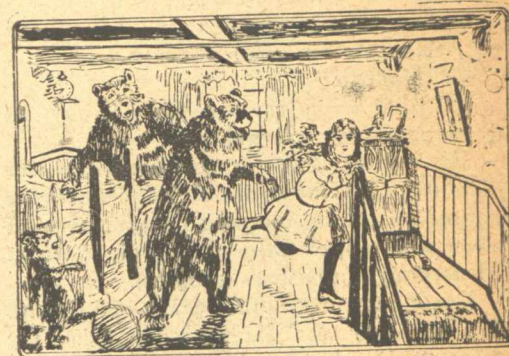
Ἡ μητέρα του κι' ὁ πατέρας του κυττάζονται, ἀνοίγουν τὰ ρουθούνια τους καὶ λένε:

— Ἀνθρωπινὸ κρέας μυρίζει, κι' ἀμέσως ἀνεβαίνουν τρέχοντας τὴ σκάλα.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ξυπνάει τρομαγμένη καὶ βλέπει τίς τρεῖς ἀρκοῦδες νὰ τὴν κυττάζουν. Πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ πρὶν προφθάσουν, οἱ ἀρκοῦδες νὰ τὴν ἀρπάξουν μὲ τὰ νύχια τους κατεβαίνει σὰν τρελλή, τὴ σκάλα, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ φεύγει τρέχοντας μέσα στὸ δάσος.

Τὸ πρῶτ ἓνας καλὸς ξυλοκόπος πὺ πήγαινε στὴ δουλειὰ του τὴν βρίσκει καὶ τὴν φέρνει πίσω στὸ σπιτί τῆς.

Ἀπὸ τότε ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἔγεινε ἓνα φρόνιμο κοριτσάκι καὶ δὲν πηγαίνει πῦ ποτὲ μόνη τῆς στὸ δάσος.

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Θὰ ἦμουν μόλις ἑννέα ὡς δέκα χρόνων ὅταν ἡ θεία Χαλάστρα ἀνεκάλυψε πὼς εἶχα γίνεи ἀνυπόφορη καὶ ἦταν πιά ἀδύνατο νὰ με κρατήσουν στὸ σπίτι.

Ὁ πατέρας μου ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει μολονότι οἱ ἀταξίες μου κατὰ βάθος τὸν διεσκέδαζαν πολὺ.

Κι' ἔτσι ἐρρίφθη ὁ κίβος νὰ με βάλουν ἐσωτερικῆ.

Ἐκλαψα, ἐχτύπησα τὰ πόδια μου, ἐφώναξα, ἔκανα τὰ παράπονά μου στὴν καλή μου τὴν Μαργαρώ, τοῦ κάκου ὅμως, ἡ μητριὰ μου ἦταν ἀνένδοτη.

Στὸ τέλος ὁ πατέρας μου με πῆρε στὰ γόνατά του καὶ προσπάθησε νὰ με ἡμερέψει, παρουνιάζοντάς μου τὴ ζωὴ τοῦ σχολείου με τὰ ὠραιότερα χρώματα.

— Θὰ δῆς, μοῦ ἔλεγε, πὼς γρήγορα θὰ συνηθίσης καὶ θὰ βρεθῆς ἐνθουσιασμένη στὶς καλόγρηες. Δὲ θὰ εἶσαι πιά ποτὲ μόνη σου, θὰ μελετᾷς, θὰ παίξεις μαζὺ με τᾶλλα κοριτσάκια, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς θὰ βρῆς πολλὲς καλὲς φίλες.

Τὰ καλά λόγια τοῦ πατέρα μου ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμα τὸς καὶ ξεκίνησα σχεδὸν χαρούμενη γιὰ τὸ σχολεῖο, ὅπου οἱ καλόγρηες με ὑποδέχτηκαν με τρυφερότητα καὶ οἱ μαθήτριες με καταφανῆ περιέργεια.

— Εἶνε ἡ μικρούλα ντὲ Πρέβ, ψιθύριζαν σκουντώντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη,

— Ὁ μπαμπᾶς γνωρίζει τὴν οἰκογένειά της, εἶνε φαίνεται πολὺ πλούσια.

— Ἀλήθεια;

Κι' ἀπὸ κείνη τὴν στιγμή ἄρχισαν νὰ μοῦ σκορπίζουν χαμόγελα.

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἄρχισα πολὺ νὰ συνηθίσω στὴ ζωὴ τοῦ σχολείου. Μοῦ φαινόταν φοβερὸ νὰ εἶμαι διαρκῶς ὑποχρεωμένη νὰ κάνω τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο σὲ ὀρισμένες ὥρες. Ἡ πειθαρχία μοῦ ἦταν ἀφόρητη.

Χάρης ὅμως στὶς καλὲς φίλες ποὺ βρήκα, ἄρχισα ὀλίγο κατ' ὀλίγο νὰ συνηθίσω. Τὶς φίλες μου δὲν τὶς διάλεξα οὔτε ἀπὸ τὶς πιο

πλούσιες, οὔτε ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες. Συνεδέθηκα, μ' ἐκεῖνες ποὺ ἦσαν οἱ πιὸ καλὲς, οἱ πιὸ τρυφερές, οἱ πιὸ ἔξυπνες ἢ οἱ πιὸ δυστυχισμένες.

Οἱ ἄλλες με φώναζαν ἐκκεντρικῆ καὶ δημοκρατίσσα, μὰ ἐγὼ ἀδιαφοροῦσα.

Μ' ὄλες ὅμως τὶς καλὲς ἀποφάσεις ποὺ εἶχα πάρει, δὲν ἄρχισα νὰ γίνω τὸ ζιζάνιο τοῦ σχολείου.

Ἡ καλόγρηες τὰ χάναν κυριολεκτικῶς μαζὺ μου καὶ ἡ ἡγουμένη μούκανε διαρκῶς παρατηρήσεις.

Αὐτὸ διήρκεσε ὡς τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης μου μεταλήψεως, ποὺ μοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Ἄρχισα νὰ κάνω διάφορες σκέψεις καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω ὅ,τι ἔβλεπα τριγύρω μου.

Ἐπειδὴ εἶχα διαβάσει στὰ Εὐαγγέλια ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς πτωχοὺς καὶ ὅτι οἱ πλούσιοι δὲν γίνονται δεκτοὶ στὸν παράδεισο, ἔγραψα στὸν πατέρα μου γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ πουλήσῃ ὅλα μας τὰ πράγματα καὶ νὰ μοιράσῃ τὰ χρήματα στοὺς πτωχοὺς, ἔπειτα δὲ θὰ πηγαίναμε οἱ δύο μας ἢ καὶ ἡ θεία Χαλάστρα μαζὺ ἂν ἤθελε, νὰ ζήσουμε σ' ἕνα ἔρημο τόπο, τρώγοντας μόνο φρούτα ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ πατέρας μου ὅμως δὲν θὰ συμφώνησε φαίνεται μαζὺ μου, γιατί ἄφησε χωρὶς ἀπάντηση τὴν πρότασή μου.

Ἄλλως τε λίγους μῆνες ἀργότερα ἐξέχασα αὐτὰ μου τὰ σχέδια, καὶ ἦμουν ἐνθουσιασμένη ποὺ δὲν ἦμουν πτωχή.

Ὅσο μεγαλύτερα τόσο ἀποκοῦσα μεγαλύτερη παρατηρητικότητα, καὶ ἔβγαζα διάφορα συμπεράσματα ὄχι μόνο γιὰ τὸν μικρόκομο τοῦ σχολείου μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἔξω κόσμο, κάθε φορὰ ποὺ εἶχα ἐξοδὸ καὶ μ' ἔπερναν στὸ σπίτι.

Ἔτσι ἔφθασα στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ μητριὰ μου δὲν ἦταν καὶ τόσο κακιὰ, ὅσο νόμιζα ἄλλοτε.

Κάθε ἄλλη μπορούσε νὰ μοῦ κακοθῆλῃ γιὰ τὶς ζιζανιὲς ποὺ τῆς σκάρωνα κάθε τόσο.

αὐτὴ ὅμως μ' ὄλο τὸ αὐστηρὸ τῆς ὕψος, μ' ἀγαποῦσε κατὰ τὸ δικὸ τῆς τρόπο, ποὺ δὲν ἦταν, εἶνε ἀλήθεια, πάντα τοῦ γούστου μου, ἀλλὰ τὶ νὰ γίνῃ, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ μοιάζουν.

Εἶχα καταλήξει στὴ σκέψη πὼς τὸ μεγαλύτερο τῆς ἐλάττωμα ἦταν ἡ μεγαλομανία τῆς. Δὲν ἔχανε εὐκαιρία νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα κάποιου τιτλούχου, ὡς πολὺ στενοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς φίλου, νὰ καμαρώνῃ γιὰ μερικὸς συγγενεῖς τῆς ποὺ ἀνήκαν σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια καὶ νὰ με συμβουλεύῃ διαρκῶς πὼς μόνο με παιδιὰ τῆς καλῆς κοινωνίας ἔπρεπε νὰ ἔχω σχέσεις.

Εὐτυχῶς ἔχοντας τὸν καλὸ μου τὸν πατέρα με τὴ γνώμη μου, δὲ λάβαινα ὑπ' ὄψη μου ὅλες αὐτὲς τὶς μεγαλομανίες.

Ἐπίστευα, καὶ ἤξερα πὼς κι' ὁ πατέρας μου ἦταν τῆς γνώμης μου, ἔστω καὶ σιωπηλά, πὼς οἱ καλοὶ ἄνθρωποι βρίσκονται παντοῦ, στὴν ἀριστοκρατία ὅπως καὶ στὸ λαὸ καὶ πὼς δὲν εἶνε ἀνάγκη πάντα νὰ εἶνε κανεὶς γαλαζοαίματος γιὰ νᾶχη εὐγενικὰ αἰσθήματα, καλωσύνη κι' εὐθύτητα χαρακτηρισῶς.

Γι' αὐτὸ ὅλες τὶς φίλες μου τοῦ σχολείου, μ' ὄλο ποὺ τὶς διάλεξα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη, τὶς διατήρησα κι' ἀργότερα στὴ ζωὴ μου τὴν κοινωνικῆ.

Ἡ θεία Χαλάστρα ὅταν μ' ἄκουγε νὰ ἐκφράζω τὴ γνώμη μου γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν παρᾶλειπε νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν, λέγοντας πὼς δὲν ἦμουν ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπαναστάτης.

Δὲ θὰ ξεχάσω ὅμως κι' ἐγὼ τὴ φούρκα μου μιὰ μέρα ποὺ περνούσαμε ἀπὸ ἕνα χωριουδάκι, θὰ ἦμουν τότε ὡς δέκα πέντε χρόνων, καὶ εἶδα τὴν μητριὰ μου νὰ γυρίζῃ τὸ πρόσωπό της μ' ἀηδία, βλέποντας τοὺς χωρικοὺς νὰ χορεύουν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

— Τί εἶνε ποὺ σᾶς φαίνεται τόσο ἀσημιο ; τὴν ἐρώτησα.

— Φρικτὸ πρᾶγμα, ὁ ὄχλος, ἀπήντησε ἡ θεία Χαλάστρα, τὶ προστυχιά, τὶ καμώματα, τὶ φωνές !

— Φυσικά, ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω με τὴν ἐλαττωματικῆ μου ἐτοιμολογία, οἱ χωρικοὶ δὲν εἶνε προσποιημένοι σὰν τοὺς ἀριστοκράτες. Δὲν συχνάζουν στὰ σαλόνια καὶ στὶς συγκεντρώσεις. Μιλοῦνε ὅπως τοὺς ἔρθη καὶ λένε ὅ,τι σκέπτονται. Κι' ἔπειτα ; Συνεν-

νοῦνται ἀναμεταξύ τους, κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετό, χορεύουν κατὰ τὸ δικὸ τους τρόπο, χωρὶς νᾶχουνε μάθει ποτὲ χορὸ, καὶ διασκεδάζουνε μ' ὄλη τους τὴν καρδιά. Κι' ἔ-

Ἡ ἡγουμένη ἔκανε διαρκῶς παρατηρήσεις

πειτα ἀφοῦ γλεντήσουν ὅπως αὐτοὶ καταλαβαίνουν τὸ γλέντι, πέφτουν καὶ κοιμοῦνται καὶ τᾶλλο προῦ βρίσκονται πάλι στὴ δουλειά τους τὴν ὥρα ποὺ ἐμεῖς κοιμούμαστε ἀκόμη βαθιά.

— Μπράβο, μικρούλα μου, φώναξε ὁ πατέρας μου ! Μοῦ θυμίζεις τὸν καρὸ ποὺ ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τὰ γλυκίσματα γιὰ νὰ φᾶνε οἱ φτωχοὶ ὅ,τι τρώγαμε κι' ἐμεῖς !

(Ἀκολουθεῖ)

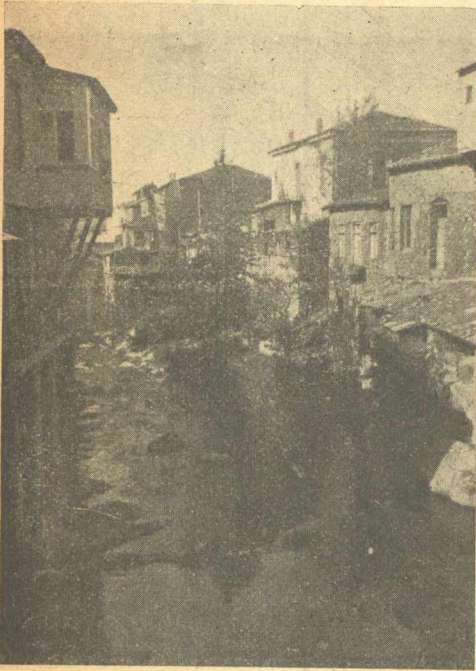
Ὁ δάνατος τῆς Φατριᾶ

Ἐδῶ καὶ δέκα τρία χρόνια ὅσοι ἐπεσκέπτοντο τὸν ζωολογικὸ κήπο τοῦ Λονδίνου, δὲν παρέλειπαν νὰ παρακολουθοῦν με ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον δύο περιφῆμα λεοντάρια ἕνα ἀρσενικὸ καὶ ἕνα θυληκὸ, τὸν Ἄβδουλ καὶ τὴν Φατριᾶ, δίδυμα ἀδελφία με μεγαλοπρεπὲς παράστημα καὶ στυλνὸ τρίχωμα.

Ἄλλοιμονο ὅμως ὁ δύστηχος Ἄβδουλ περιφέρεται τώρα ὀλομόναχος μέσα στὸ κλουβί του. Ἡ Φατριᾶ πέθανε καὶ τὴν ἐθρήνησαν πραγματικὰ ὅλοι οἱ φύλακες τοῦ περιφῆμου αὐτοῦ ἀνά τὸν κόσμο ζωολογικοῦ κήπου, γιατί ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἡμερα θηρία ποὺ φιλοξενήθησαν ποτὲ σὲ ζωολογικὸ κήπο.

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε

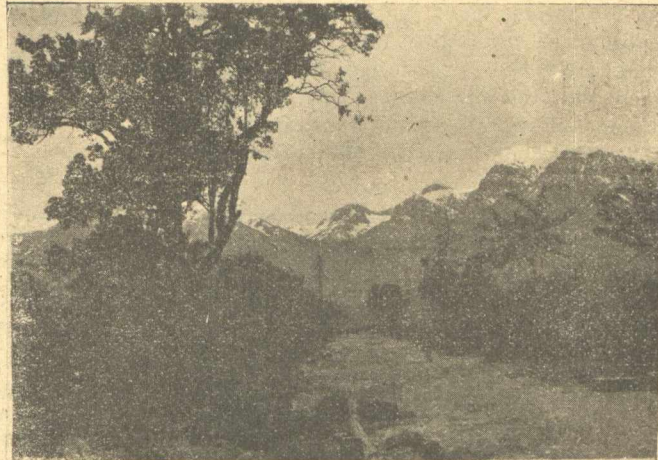
Ἐνας γραφικὸς δρόμος τῆς Λειβαδιᾶς

Λειβαδιά

Ἡ Λειβαδιά εἶναι μία ἀπὸ τῆς μεγαλειότερες πόλεις τῆς Βοιωτίας, παρουσιάζει μιὰ ἑξαιρετικὴ γραφικότητα καὶ βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀποξηρανεῖσαν λίμνη τῆς Κοπαΐδος.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευαν ὅτι ἡ Λειβαδιά ὑπῆρχε καὶ στὰ χρόνια τοῦ Ὁμήρου μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι τότε λεγόταν Μίδαία ἦταν δὲ πολὺ ἀκουσμένη γιὰ τὸ ὄνομαστὸ μαντεῖο τῆς τοῦ Τροφάνιου ποῦ βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ἄλσος καὶ χωριζόταν ἀπὸ τὴν πόλι μὲ τὸν ποταμὸ Ἐρκυνα.

Ἐχει ρυμιτομία πολὺ καλὴ, τέσσαρες ὡραῖες πλατεῖες, ἀφθονο νερὸ καὶ εἶναι ἠλεκτροφωτιστὴ. Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς Λειβαδιᾶς εἶναι τὸ βαμβάκι, κατὰ δευτέρου λόγου ἔρχεται ὁ κτηνὸς καὶ ἡ κτηνοτροφία τῆς ἐπίσης εἶναι ἀφθονή. Κάθε χρόνο τὸν Ὀκτώβριον γίνεται ἐκεῖ μεγάλη ἐμποροπανήγυρις ποῦ συγκεντρώνει πολὺ ἐμπορικὸ κόσμον.

Οἱ χιονισμένες κορυφές τοῦ Παρνασσοῦ

Παρνασσὸς

Ὁ Παρνασσὸς ἓνα ἀπὸ τὰ ψηλότερα καὶ ὠραιότερα βουνὰ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἦταν στὴν ἀρχαιότητα τὸ ἱερὸ κατοικιτήριον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν.

Ἡ μεγαλοπρέπεια ποῦ παρουσιάζει εἶναι ἀφάνταστη ὅπως ἀφάνταστη εἶναι καὶ ἡ ποικιλία τῆς μορφῆς του. Ἀτέλειωτες κορυφές, κοιλώματα καὶ χαράδρες τὸν διασχίζουν καὶ κάποτε τὸ χιόνι διατηρεῖται στὶς χαράδρες ὀλόκληρο τὸ καλοκαίρι.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ ψηλές κορυφές τοῦ Παρνασσοῦ εἶναι ὁ Γεροντόβραχος, ποῦ ἔχει ὕψος 2.400 μέτρα, ἀλλὰ καὶ ὅλες του σχεδὸν οἱ κορυφές ὑπερβαίνουν τὰ 2200 μέτρα. Ὁ Παρνασσὸς εἶναι κατάφυτος ἀπὸ ἔλατα ἔχει δὲ καὶ πολλὲς πηγές. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ ὀνομαστές εἶναι ἡ Κασταλία πηγὴ ποῦ συγκεντρώνει τὸ καλακαῖρι πολλοὺς παραθερίζοντες.

Πολλοὶ ἐπίσης ἐκδρομεῖς ἀνεβαίνουν στὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Παρνασσοῦ γιὰ ν' ἀπολαύσουν ἀπὸ κεῖ τὸ θέαμα ποῦ εἶναι μοναδικὸ καὶ χάριν αὐτῶν ἔχει κτισθῆ στα 1900 μέτρα καταφύγιον γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τοὺς στεγάσῃ. Ὁ Παρνασσὸς φημίζεται γιὰ τὸ ἑξαιρετικὸ τυρὶ του ποῦ κατασκευάζεται στὶς διάφορες στάνες ποῦ βρίσκονται στὶς πλαγιές του.

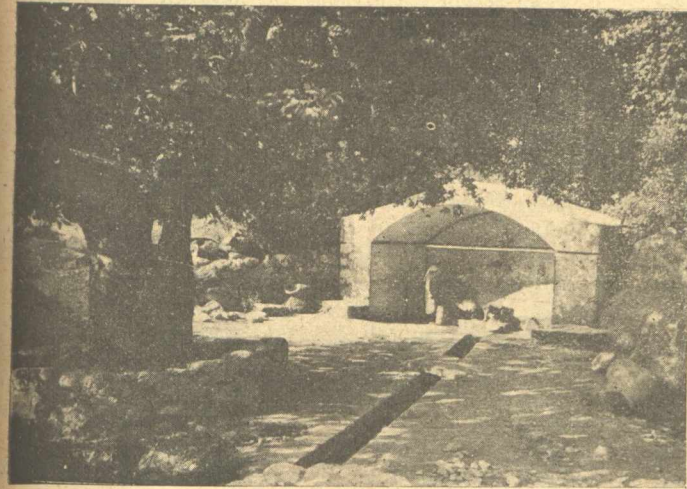
τὴν Ἑλλάδα μας

Φωτογραφία
Ν. Ζωγράφου

Βυτίνα

Ἡ Βυτίνα εἶναι μιὰ κοινόπολις στὴν ἐπαρχία τῆς Γορτυνίας καὶ βρίσκεται τοποθετημένη σὲ μιὰ πλατειὰ καὶ ὄρσιονιάτη κοιλάδα στοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ ποῦ λέγεται **Θαυμάσιο**. Εἶναι γεμάτη ἔλατα, ἔχει κλίμα ὑγιεινότερο καὶ θεωρεῖται ἡ καλλίτερη ἐξοχὴ γιὰ καλοκαίρι.

Ἡ Βυτίνα ἔπαιξε κα' αὐτὴ τὸ ρόλο τῆς στὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, γιατί ἐχρησίμευε ὡς κέντρον ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἄλλως τε δύο φορές τὴν ἔκαψαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ἰμβραήμ. Στὰ δυτικὰ τῆς Βυτίνας σώζονται παλιές βυζαντινές ἐκκλησίες καὶ ἡ **Μονὴ Κερνίτσας** ὅπου ἐμεγάλωσε καὶ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα ὁ Κολοκοτρώνης.

Μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικὲς πηγές τῆς Ἀμφίσης

Ἀμφίσσα

Ἡ Ἀμφίσσα ἦταν στὴν ἀρχαιότητα πρωτεύουσα τοῦ μικροῦ λαοῦ τῶν Ἑσπερίων ποῦ κατοικοῦσαν στοὺς δυτικούς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ καὶ κατὰ τὴν παράδοσιν ὄφειλε τὸ ὄνομά της εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἰοῦ τοῦ Διόλου Ἀμφίσσα, ἡ ὁποία τὴν ἔκτισε.

Ἐχει παῖζει μεγάλον ὄλον εἰς τὸν Ἀγῶνα διότι πρώτη μεταξὺ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἐπανεσιτάθησ. Μιὰ ὁμὸς ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιφανεῖς δημογέροντας καὶ ὀπλαρχηγούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Πανουργιάς, ὁ Τράσας, ὁ Γκούρας, ὁ Μαιούρης, ὁ Λογοθέτης καὶ ἄλλα μέλη ἔμαθαν, ὅτι ἡ Πελοπόννησος εἶχε ὑψώση σημαίαν ἐπανεστάσεως, ἐμμήθησαν τὸ παράδειγμά της.

Ἡ σημερινὴ Ἀμφίσσα ἔχει πολὺ προοδεύσει. Ἡ ρυμιτομία της εἶναι πολὺ καλὴ μολονότι κάπως ἰδιόρρυθμη, ὅλα τὰ στίπια της ἔχουν ὠραίατα περιβόλια ἢ αὐλές μὲ κληματαριές, εἶναι ἠλεκτροφωτιστος καὶ οἱ κάτοικοί της ὑπερβαίνουν τὶς 7.000. Τὸ κλίμα της εἶναι ὑγιεινὸ, ἔχει ἀφθονο νερὸ ἀπὸ δύο πηγές ποῦ τὸ συγκεντρώνουν σὲ δύο μεγάλες δεξαμενές, γυμνάσιο καὶ Ἑλληνικὸ σχολεῖο ποῦ στεγάζονται σὲ μεγαλοπρεπές κτίριον καὶ δημοτικὰ σχολεῖα, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν.

Τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς Ἀμφίσης εἶναι οἱ ὀνομαστές της ἄλῃες ποῦ ὑπολογίζονται σὲ 5 ἑκατομμύρια ὀκάδες τὸ χρόνο. Στὴν Ἀμφίσα γίνονται ἐπίσης τὰ περίφημα κουδοῦνια ποῦ λέγονται τσοκάνια καὶ ἡ βιομηχανία αὐτὴ μολονότι ἀρχετὰ πρωτόγονος ἀπασχολεῖ περὶ τοὺς 150 τεχνίτας.

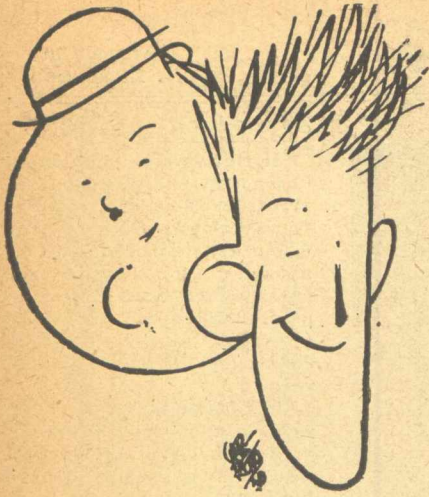
Μιὰ ὁμορφὴ τοποθεσία τῆς Βυτίνας

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο... ΛΙΓΝΟΣ... ΓΙΑΤΡΟΣ

Εὐθθυμὴ ταινία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους ὑπὸ ΟΚΑ

Ὁ Χοντρος καὶ ὁ Λιγνός μένανε σὲ μιὰ πολυκατοικία, ὅπου χρωστοῦσαν μάλιστα καὶ τρία νοίκια καὶ ὁ ἐπιστάτης πού ἀντιπροσώπευε τὸ νοικοκύρη τοὺς ἐφοβέριζε κάθε μέρα πὼς θὰ τοὺς ἔκανε ἔξωσι.

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ στενόχωρα. Δὲν εἶχαν βοή ἀκόμη δουλειὰ καὶ δὲν εἶχαν πεντάρα. Ὁ Χοντρος ἔστιβε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βγάλῃ καμμιὰ ἰδέα μὰ τοῦ κάκου...

- Λιγνέ, δὲν ἔχουμε νὰ φάμε σήμερα, τὸ ξέρετε; εἶπε μιά μέρα στὸ φίλο του

- Πῶς δὲν τὸ ξέρω; Μοῦ τὸ λένε τ' ἀντερά μου πού... γουργουρίζουν, ἀπάντησε ὁ Λιγνός χαμογελώντας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ φίλος μας ὁ Λιγνός ἦταν διαρκῶς ἀπορροφημένος ἀπὸ κάποια σκέψι καὶ εἶχε τὰ βλέμματά του ἐπίμονα καρφωμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι. Αὐτὸ ἐπαραξέενε τὸ σύντροφό του τὸ Χοντροῦ καὶ τὸν ἐρώτησε:

- Τί σκέπτεσαι, Λιγνέ; Τί κυτῆς ἐπάνω στὸ τραπέζι;

- Δίνω ἐξετάσεις γιὰ πλούσιος! ἔκαμε αὐτός.

- Τί ἔκανε λέει; Ἐξετάσεις γιὰ πλούσιος! Δὲν καταλαβαίνω.

- Ἄκου νὰ σου ἐξηγήσω καὶ θὰ καταλάβῃς. Μιά φορὰ στὸ σχολεῖο ἕνας συμμαθητῆς μου ἐβραῖος ἐκύνταζε διαρκῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔξω στὸ ἀπέναντι μπακαλίκιο, τόσο πολὺ δὲ εἶχε τὴν προσοχή του ἐκεῖ, ὥστε ἐκίνησε τὴν περιέργεια τοῦ δασκάλου καὶ τὸν ἐρώτησε:

«- Τί προσέχεις ἐκεῖ, Λεβή;

- «Μετράω τοὺς πελάτες πού μπαίνουν μεσ' στὸ μαγαζὶ καὶ λογαριάζω πόσα θὰ

κέρδιζα ἂν ἦμουν ἐγὼ μπακάλης καὶ τοῦ πολυτοῦσα τὴ ζάχαρι ἀνακατεμένη μέ... μαρρόσκονη, ἀπάντησε ὁ Λεβή.

Ὁ δάσκαλος στὴν ἀρχὴ ἐθύμωσε, μὰ τοῦ ἐσκέφθηκε λιγάκι, σὰν ἐβραῖος πού εἶχε τύχη νᾶνε κι' αὐτὸς ἔχαμογέλασε καὶ εἶπε.

«- Μπράβο, Λεβή, ἀπὸ τὸ μέτρημα πὺς κάνεις, καταλαβαίνω πὼς θὰ θὰ γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος. Μόνο ὅποιος τὰ μετράει ἐπὶ τὴ ζωὴ του γίνεται πλούσιος καὶ σποδαῖος...»

Καὶ γελῶντας ἠλίθια ὁ Λιγνός, ἐνῶ Χοντρος τὸν ἐκύνταζε μὲ κάποια ἀγανάκτηση ἐπρόσθεσε:

- Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τώρα μετράω... Γιὰ νὰ γίνω πλούσιος!

- Τί μετρᾷς ἐσύ, βρὲ βλιάκα; ἐρώτησε Χοντρος.

- Μετρῶ... τίς μυῖγες, πού κάθονται ἀπὸ τὸν τραπέζι, ἀπάντησε ὁ Λιγνός μὲ περφάνεια, καὶ λογαριάζω πόσα θὰ κέρδιζα ἀπὸ κάθε μία ἀπ' αὐτές... μοῦ γεννοῦσε ἕνα χρυσὸ αὐγὸ!

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κουνδοῦ τῆς ἐξόπορτας καὶ δὲν ἐπρόφθασε ὁ Χοντρος νά... ξυλοφορτώσῃ τὸ Λιγνὸ γιὰ τὸ κουνταμάρα του. Τὸν ἐκύνταζε μονάχα περφρονητικὰ καὶ τοῦ εἶπε.

- Πήγαινε ν' ἀνοίξῃς. Ἄν εἶνε κανέναν πού τοῦ χρωστοῦμε, πὲς του πὼς εἶσαι ὁ νοικοκύρης. Ἄν εἶνε κανέναν πού μὲ χρωστάει, φώναξέ με ἐμένα...

Ὁ Λιγνός χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἔσηκωσε κι' ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε καὶ εἶπε ξερά.

- Λάθος πάλι.

- Τί λάθος;

- Ἦθελαν νὰ χτυπήσουν τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ γιαιτροῦ καὶ κατὰ λάθος χτύπησαν τὴ δική μας. Βρήκαμε τὸ μεπλά μας ἀπὸ τὴν ἡμέρα πούρθε κι' ἐκάθησε δίπλα μὲ αὐτὸς ὁ γιαιτρος.

- Γιὰ στάσου, ἔκαμε ὁ Χοντρος, στοῦ ποίου τὸ κεφάλι κατέβηκε ξαφνικὰ μὲ ἰδέα. Ζητοῦν τὸ γιαιτροῦ στὴν πόρτα τὴ δική μου.

- Ναι.

- Καὶ πόσα παίρνει «βίζιτα» ὁ γιαιτρος; - Ἐέρω' γώ... ἄκουσα πὼς παίρνει πέντε δολλάρια.

Τὰ μάτια τοῦ Χοντροῦ ἄστραψαν.

- Πέντε δολλάρια! ἔκαμε. Δηλαδή ὅσα μᾶς φθάνουν γιὰ νὰ ζήσουμε πλουσιοπάροχα πέντε μέρες!

- Βέβαια, εἶπε ὁ Χοντρος, πού δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε ἀπὸ τὴν αἰφνίδια ταραχὴ τοῦ φίλου του.

- Ἄκου δῶ, Λιγνέ, εἶπε ὕστερα ἀπὸ σύντομη σκέψι ὁ Χοντρος. Ἄν ξαναχτυπήσῃ τὸ κουνδοῦνι, νὰ μὴν πᾶς ἐσὺ ν' ἀνοίξῃς. Θὰ πάω γώ...

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ φράσι του καὶ ντροοοο!! τὸ κουνδοῦνι ἐξαναχτυπήσε.

- Ἐμπα μέσα στὴ κουζίνα γρήγορα, εἶπε ὁ Χοντρος στὸ Λιγνὸ, σπρώχνοντάς τον συγχρόνως γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἐκτελέσῃ γρηγορώτερα τὴν ἐντολή του.

Πρὶν προφθάσῃ ὁ φουκαρᾶς ὁ Λιγνός νὰ διαμαρτυρηθῇ εὐρέθηκε μέσ' στὴν κουζίνα. Ὁ Χοντρος τότε ἐφόρσε γρήγορα μιὰ ποδιὰ κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Ἐνας μεσόκοπος κύριος, μὲ ὕφος ἀπελπισμένου ἀνθρώπου, στεκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μόλις εἶδε τὸ Χοντροῦ τοῦ ἔδειξε ἕνα χαρτί, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένη ἡ ἐρώτησις.

«Εἶνε μέσα ὁ γιαιτρος;»

- Μάλιστα, μέσα εἶναι, περάστε, ἀπάντησε κάνοντας ὑποκλίσεις ὁ Χοντρος, ὁ ὁποῖος ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρώπου πού δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ.

Ὁ «πελάτης» ἐμπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τῶν δύο φίλων, ὅπου ὁ Χοντρος τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμένῃ λιγάκι καὶ αὐτὸς ἐμπῆκε στὸ «εργαστήριον»—δηλαδή... στὴν κουζίνα γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γιαιτροῦ.

- Ἐλα, Λιγνέ, ἀνοίξε ἡ τύχη μας, εἶπε ὁ Χοντρος στὸ φίλο του. Φόρσε γρήγορα τὸ φράκο πού βάζομε ὅταν πάμε .. σὲς κηδεῖες κι' ἔλα νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἄρρωστο!

- Τί; ἔκαμε ὁ Λιγνός. Τί εἶπες;

- Εἶπα. θὰ κἀνῃς τὸ γιαιτροῦ καὶ θὰ τοῦ μιλήσουμε τὰ πέντε δολλάρια.

- Ἀδύνατον! διαμαρτυρηθῆ ὁ Λιγνός. Θὰ με σπᾶσῃ στὸ ξύλο ὁ ἄρρωστος ἄμα μὲ πάρη μρωδιά.

- Μὴ φοβᾶσαι! Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!

- Θὰ φωνάξῃ τὴν ἀστυνομία!

- Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ «φωνάξῃ», γιατί δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ μιλήσῃ... εἶνε

βουβός, σὰν τίς παλιές ταινίες...

Ὁ Λιγνός ἐπέισθη στὸ τέλος καί, λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀργότερα, ἐξῆταξε τὸν ἄρρωστο μαζὺ μὲ τὸν «βοηθό» του τὸ Χοντροῦ.

--Τί ἔχετε; ἐρώτησε ὁ Λιγνός μὲ ὕφος καθηγητοῦ.

Ὁ ἄρρωστος ἔγραψε σ' ἕνα καρνέ πού εἶχε μαζὺ του.

«Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω. Τὸ ἔπαθα ξαφνικὰ ἀπὸ τρομάρα, ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες. Ἐπῆγα σ' ὅλους τοὺς γιαιτροὺς καὶ κανεῖς δὲ μόνος νὰ με κἀνῃ καλά. Ἄν μὲ γιαιτρέψῃς ἐσύ, γιαιτροῦ μου, θὰ σοῦ δώσω ὄχι πέντε, ἀλλὰ πεντακόσια δολλάρια.»

- Ἐννοια σας, ἔννοια σας, ἐφώνησε ὁ Χοντρος, μόλις εἶδε στὸ χαρτί γραμμένες τίς λέξεις «πεντακόσια δολάρια». Θὰ γίνετε καλά. Καὶ γυρίζοντας στὸ Λιγνὸ τοῦ λέει. Ἐ, γιαιτροῦ;

- Βέβαια, λέει τότε καὶ ὁ Λιγνός μὲ τὸ ἠλίθιο ὕφος του. Θὰ γίνετε καλά.

- Ἐγὼ λέω, γιαιτροῦ, ἄρχισε ὁ Χοντρος, νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὸ λαῖμὸ νὰ τοῦ βγάλουμε τὸ λαρύγγι καὶ νὰ πάρουμε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἕνα καινούργιο λαρύγγι νὰ τοῦ βάλουμε...

- Ὅχι, ἔκαμε ὁ Λιγνός. Ἐγὼ λέω νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὴν κοιλιὰ καὶ νὰ τοῦ βάλουμε μέσα ἕνα... φωνογράφο καὶ ν' ἀφήσουμε ἕνα πορτάκι. γιὰ νὰ τὸν κουνδοῖζουμε καὶ ν' ἀλλάζουμε πλάκα... Ἐτσι, ὄχι μόνο θὰ μιλή, ἀλλὰ θὰ λέει καὶ τραγοῦδια.

Ὁ «πελάτης», ὅσο τὰ ἄκουε αὐτὰ, ἐκύνταζε μὲ τρόμο γύρω του γιὰ νὰ δῆ... πού εἶνε ἡ πόρτα καὶ ξαφνικὰ παίρνει δρόμο γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ, γιατί, πολὺ δίκαια ὁ ἄνθρωπος ἐνόμισε πὼς εἶχε πέσει σὲ τρελλούς.

Μὰ ὁ Χοντρος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

- Ἐλα δῶ, πού πᾶς; τοῦ φώναξε. Θὰ σοῦ κάνουμε ἐγγείρησι. Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔχασε τὸ χρῶμα του, ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι, ἀναποδογύρισαν τὰ μάτια του καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πολλὴ τρομάρα... ἐμπῆξε τίς φωνές. Ἄρχισε νὰ μιλή! Τάχασαν ὄλοι.

Μὰ δὲν ἦταν «θαῦμα». Ἀπλούστατα: Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ δυνατὸ τρόμο, εἶχε χάσει τὴ μιλιὰ του κι' ἀπὸ ἄλλο δυνατὸ τρόμο τὴν ξαναβρήκε... καὶ τώρα ἐμιλοῦσε θαυμάσια! Ὁ Λιγνός, τὸν εἶχε θεραπεύσει! καὶ ὁ Χοντρος, σύμφωνα μὲ τὴ γραπτὴ ὑπόσχεσι τοῦ ἄρρωστοῦ... εἰσέπραξε τὰ πεντακόσια δολάρια.

Στὸ πρῶτο κεφάλαιο: Ὁ Χοντρος καὶ ὁ Λιγνός περηγητὰ στὴν Ἑλλάδα.

Παρ' ὅλη τὴν κόουραση τῆς περασμένης ἡμέρας, με τὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου βρεθήκαμε ὄλοι στὸ πόδι.

Στὶς ὀκτὼ ὅλα ἦσαν ἔτοιμα καὶ πέρνοντας παρὰ τὸν Νίκο καὶ τὸν Τίμο, πήγαμε στὸ Προγυμναστήριο νὰ μελετήσουμε τὸν τοπικὸ χάρτη τοῦ Πόρου, πὺ λέγεται ναυτικὰ Πορτολάνα. Εὐτυχῶς πὺ εἶχαμε αὐτὴ τὴν ἔμπνευση, διαφορετικὰ, ἂν καὶ εἶχαμε ἀκουστὰ πὺς τὰ νερά στὸ στενὸ εἶνε δύσκολα, θὰ τὴν παθαίναμε σάν νὰ εἶχαμε φάη κουτόχοροτο! Ὁ Θεὸς μᾶς φώτισε. Γυρίσαμε στὴν Χελιδόνα χωρὶς νὰ μᾶς δοῦνε οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ μᾶς ἀρχίσουνε τὶς κοροϊδίες, ἀφοῦ εἶχαμε καυχήθῃ πὺς ἔξεραμε καλὰ τὰ νερά.

Ἡ παρὰ μας τοῦ νηιοῦ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ξεσηκώσῃ καὶ ξεκινήσαμε ὄλοι μαζύ, πεζοὶ αὐτὴ τὴ φορά, γὰ τὸ Νεώριο. Μείναμε ἔκει ὡς τὸ μεσημέρι παίζοντας «γούωτερ-πόλο» καὶ «βόλεϋ», προγευματίσαμε στὴν προκυμαία, κ' ἔπειτα ἀποχωριστήκαμε, γιὰ τὶς πέντε θ' ἀνοίγαμε τὰ πανιά μας γὰ τὶς Σπέτσες.

Πρὶν ὅμως μποῦμε στὸ καράβι μας φροντίσαμε γὰ τὴν καντίνα μας, ἀγοράσαμε μερικὰ τρόφιμα, φρούτα, ψωμί, γερμιάσες νερό τὸ βαρέλι μας, κ' ἀφίνοντας γειά στὸ φιλόξενο νησί, ξαναγυρίσαμε στὸ καράβι μας, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ μερικὸς φίλους πὺ ἤθελαν με μιά τετρακόπη τῆς Σχολῆς νὰ μᾶς συνοδεύσουν γὰ λίγο δρόμο.

Ἡ τετρακόπη δέθηκε πίσω ἀπὸ τὴ δικὴ μας βαρκοῦλα καὶ σηκώνοντας τὰ πανιά, σαλπάρουμε, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τὴν προκυμαία, μὴ γνωρίζοντας πὺ εἶχαμε μελετήσει τὰ νερά, περιμέναν πὺς καὶ πᾶς νὰ μᾶς δοῦνε νὰ κολλήσουμε στὴ λάσπη γὰ νὰ μᾶς προγαρῶνε. Ἀλλὰ γὰ τιμωρία τους ἔμειναν μονάχα με τὴ γλύκα τῆς κακίας τους.

Τὸν καιρὸ τὸν εἶχαμε πάλι κόντρα, κ' ἔπρεπε ὄλο καὶ κοντοβόλτες νὰ κάνουμε γὰ νὰ προχωροῦμε. Γὰ ν' ἀποφύγουμε δὲ τὸ κόλλημα στὴ λάσπη, ἐπήραμε ὄλα μας τὰ μέτρα.

Ὁ Νίκος πήγε μπροστὰ στὴν πλώρη καὶ μᾶς εἰδοποιῶσε σάν παραζυγώναμε στὴ λάσπη, ἐνῶ τὰ κορίτσια ἦσαν στοὺς φλόκους, ὁ Τίμος στὴ λαγούδερα κ' ἐγὼ στὴ ράντα. Κ' ἔτσι με τὸ πρῶτο πρόσταγμα τοῦ Νίκου πέρναμε τὴ βόλτα σάν πεπειραμένοι ναυτικοὶ. Πόσες βόλτες κάναμε ἕνας Θεὸς τὸ ξέρε, μὰ ἔτσι τουλάχιστο περάσαμε τὸ στενὸ χωρὶς δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Τότε μᾶς ἐγκατέλειψαν καὶ οἱ φίλοι μας πὺ μᾶς ἀκολουθοῦσαν με τὴ βάρκα, καὶ ἡ Χελιδόνα μας με τὰ πανιά τῆς φουσκωμένα ἀρμένιζε πᾶ σάν ἐλεύθερο πουλί.

Προχωρῶντας κατὰ τὴν Τσελεβίνα ἀναγκαστήκαμε πάλι νὰ κάνουμε δυὸ μεγάλες βόλτες, τραβώντας στὴ γραμμὴ τοῦ φάρου τοῦ Ἀη-Γιώργη κ' ἔτσι ψηλώσαμε ἀρκετὰ γὰ τὸ στενὸ πὺ μπήκαμε τὶς ἐπτάμιση τὸ βράδυ.

Ἐκεῖ παρ' ὀλίγο νὰ τὴν πάθουμε, γιὰ δὲν προσέξαμε καὶ παραζυγώνοντας στὴν Πελοπόννησο, λίγο ἔλειψε νὰ κολλήσουμε στὴν ξέρα. Τὴν γλυτώσαμε ὅμως κ' ἔτσι στὰς ἐννεὰ περίπου φουντάραμε στὴ Νοτιοανατολικὴ πλευρὰ τοῦ νηιοῦ, γιὰ τὸ ἀέρα εἶχε ἐντελῶς κοπῆ.

Ὁ σταθμὸς αὐτὸς μᾶς ἦταν ἄλλως τε ἀπαραίτητος, γιὰ τὴν κόουραση μᾶς εἶχε ὄλους καταβάλλῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξενύχτι καὶ τὸ γλέντι τοῦ Πόρου. Σὲ λίγο νεκρικὴ αἰγὴ βασιλεύει ἀπάνω στὸ καράβι μας καὶ μόνο τὸ ἀπαλὸ σπᾶσιμο τῆς θάλασσας ἀπάνω στὰ πλευρὰ τοῦ συνώδεου τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Τὴν ἄλλη μέρα, Τρίτῃ πρωί, τὸ πρῶτο φρεσκάρισμα κατὰ τὶς τέσσαρες τὰ ξημερώματα, ξύπνησε τὸν Νίκο κ' ἔμένα πὺ εἶχαμε κοιμηθῆ πᾶν στὴν κουβέρτα.

Ἀμέσως σηκωθήκαμε κ' ἀνοίξαμε τὰ πανιά καὶ τὴν φορά αὐτὴ ἡ πλύση καταστρώματος ἔγινε ἐν πλῆ καθῶς καὶ τὸ πρόγευμα καὶ ἡ γενικὴ τακτοποίηση τοῦ καραβιοῦ μας, ὡστε νὰ μὴ χάσουμε τὸν ἀέρα, πὺ τὸν εἶχαμε ἐντελῶς πρῆμα.

Ἡ χαρὰ μας ὅμως δὲν κράτησε γὰ πολὺ, ὁ ἀέρας δὲν ἀργεῖ νὰ ξανακοπῆ καὶ ἀναγκαζόμενα νὰ κατεβάσουμε τὰ πανιά μας καὶ νὰ σταματήσουμε μπροστὰ στὴν γραφικὴ Ὑδρα. Χαριτωμένον νησάκι, με τὰ κάτασπρα ἀβεβαστομένα σπιτάκια του, πὺ μ' ὄλη τὴν γραφικότητα ὅμως δὲν κατορθώνει νὰ μᾶς παρηγορήσῃ ἀπὸ τὸ ξεροψῆσιμο τοῦ ἡλίου.

Μόλις φρεσκάρισε λίγο ξανοιγόμεστε πάλι περνᾶμε τὸ Δοκὸ καὶ τραβοῦμε πᾶ γὰ τὶς Σπέτσες.

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀκόμα ἀπὸ τὸ ὄμορφον νησί, βλέπομε νᾶρχονται σὲ προῦπάντησι μας δυὸ ἀφορες βάρκες με φιλικὲς συντροφιές πὺ εἶχαν μᾶθη τὸν ἐρχομὸ μας ἀπὸ τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς.

Κ' ἔτσι με τιμητικὴ πᾶ συνοδεία, ἡ «Χελιδόνα» μας ὑπερήφανη σιζίει τὰ βαθυγάλανα νερά περνᾶει μπροστὰ ἀπὸ τὸ κουνελίστικο λιμάνι τῆς Ντάπιας, ἀπὸ τὸ «Ποσειδώνιο» καὶ φροντίζει, λίγο πὺ πέρα μπροστὰ τὴν Ἡλεκτρικὴ Παιδεία, ἐνῶ ἡ τελευταίη ἀχτίδες τοῦ ἡλίου τὴν πλαισιώνουν με μιά πορφυρόχρωμη ἀνταύγεια.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Πὺς ἔμαδε ὁ Πέτρος τί εἶνε ἀσύρματος

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Βέβαια.

—Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ἐβγαλε τὸ σακκίκι του καὶ εἶπε μ' ἕνα ὕφος λιγάκι ἐμπιστευτικὸ :

—Θὰ ἐγκαταστήσουμε σταθμὸ ἀσυρμάτου, μικρὸ μου.

Σταθμὸ ἀσυρμάτου! Ὁ Πέτρος δὲν ἐπίστευε στ' αὐτιά του, εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ μιλοῦνε γ' ἀσύρματο, ἤξευρε πὺς μποροῦσαν μ' αὐτὸν γ' ἀκούνε τί γίνεται μακρὰ χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦνε σύρματα μὰ δὲν ἤξευρε τίποτα περισσότερο. Νὰ λοιπόν πὺ τώρα θὰ μάθαινε.

—Θὰ μᾶς βοηθήσῃς κ' ἐσὺ νὰ στήσουμε τὸν σταθμὸ μας; τὸν ἐρώτησε ἔξαφνα ὁ μηχανικὸς.

—Εὐχαριστῶς, κύριε, ἀπήντησε ὁ Πέτρος καὶ σηκώθηκε με μεγάλη εὐγένεια.

—Ἐχεις δὴ ποτέ σου σταθμὸ ἀσυρμάτου; ξαναρώτησε ὁ μηχανικὸς.

—Ὁχι, κύριε, καὶ θὰθελα πολὺ νὰ ἰδῶ.

Ῥωαῖα! Ἐλα λοιπόν νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὄλο τὸ μηχανισμό. Μολοντί λέγεται ἀσύρματος αὐτὸς ὁ τηλεγράφος χρησιμοποιοῦμε καὶ σ' αὐτὸν λίγο σύρμα καὶ ἐνώνουμε τὴν μιά ἄκρη τοῦ σύρματος στὸ ἐξάρτημα αὐτῆς τῆς συσκευῆς πὺ βλέπει ἐνῶ τὴν ἄλλη ἄκρη τὴν ἀφίνουμε ἐλεύθερη νὰ κρεμαστῆ στὸ κενό. Τὸ σύρμα αὐτὸ λέγεται κεραία ἀσυρμάτου καὶ εἶναι ἀπαραίτητο αὐτὸ τὸ ἐξάρτημα γὰ νὰ δέχεται τὰ σήματα τὰ ὅποια φθάνουν με εἰδικὰ κύματα πὺ λέγονται ἠλεκτρομαγνητικά. Τὰ κύματα αὐτὰ τὰ ἀνακάλυψε ὅπως θὰ μᾶθη ἀργότερα στὸ σχολεῖο σου ὁ Χέρτζ γ' αὐτὸ λέγονται καὶ Χερτσιανά. Αὐτὰ μεταδίδουν τὸν ἦχο καὶ τὸν φέρνουν ἀπὸ τὸν σταθμὸ πὺ πέμπει καὶ λέγεται πομπὸς στὸν σταθμὸ πὺ λαμβάνει καὶ λέγεται δέκτης.

Ὁ Πέτρος ἄκουε με πολλὴ προσοχὴ καὶ συγχρόνως ἐκύτταζε ὅσα τοῦ ἔδειχνε ὁ μηχανικὸς.

—Αὐτὰ ἐδῶ λέγονται ἀπομονωτῆρες, εἶ-

ναι κακοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τώρα ἡ κεραία εἶναι ἔτοιμη καὶ δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τὴ στήσουμε. Μαργαρίτα σήκωσε τὸ ἕνα κατάρτι καὶ σὺ, μικρὸ μου, τὸ ἄλλο κ' ὅταν σὰς φωνάξω τραβήξτε τὰ σχοινιά. Ἐμπρὸς! μάρς!

Ἡ κεραία εἶχε στηθῆ καὶ ὁ μηχανικὸς ἀφοῦ ἔστερέωσε καλὰ τὰ σχοινιά στὰ κατάρτια μετέφερε τὶς δύο κασίτσες στὴν καλύβα. Ἀπὸ τὴν πὺ βαρειά ἔβγαλε ἕνα ἀγγεῖο τετραγώνον πὺ εἶχε μέσα κάτι σταχτυὲς πλάκες μέσα σ' ἕνα ὑγρὸ.

—Αὐτοὶ εἶνε οἱ συσσωρευταί, χροαίεται μεγάλη προσοχὴ νὰ μὴ χυθῆ τὸ ὑγρὸ.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνοίξε τὴν ἄλλη κασίτσα με κάτι κουτιά πὺ εἶχαν σχῆμα ὀρθογώνιον καὶ μέσα ἀπ' αὐτὰ ἔβγαλαν σύρματα μαῦρα καὶ κόκκινα.

—Αὐτὲς εἶνε οἱ στήλες, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικὸς καὶ συγχρόνως ἀκούμπησε στὸ τραπέζι πὺ βρισκόταν μέσα στὴ καλύβα μιά παραξένη συσκευή.

—Αὐτός, εἶπε, εἶνε ὁ σταθμὸς μας ἐκπομπῆς, νὰ καὶ τὸ χειριστήριο, μ' αὐτὸ στέλνουμε τὰ σήματα ἀκολουθώντας τὸ σύστημα Μόρς.

—Ἄ! ἔξερω, ἔξερω! φώναξε ὁ Πέτρος ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ ἤξευρε τί εἶνε τὰ σήματα Μόρς.

—Μπαμπά, μὴ ξεχάσῃς τὴν λήψη γῆς! ἐσύστησε ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ μηχανικὸς τῆς εἶπε με περηφάνεια :

—Εὐγε! εἶσαι πρῶτης τάξεως βοηθός, σὲ ὀνομάζω δευτέρου μηχανικό.

Μόλις ἔτελείωσε τὸ στήσιμο τοῦ σταθμοῦ ὁ μηχανικὸς ἐπιχειρεῖ ἀμέσως νὰ ἐπικοινωνήσῃ με τὴν ἔπαυλη τοῦ γιαιτροῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ γιαιτ.

—Ἐδῶ, λέει, εἶν' ὄλα ἐν τάξει. Κάτι θὰ συμβαίη ἐκεῖ. Θὰ πεταχθῶ μιά στιγμὴ νὰ ἰδῶ. Σὺ, Μαργαρίτα, κάθησε με τὸν Πέτρο καὶ περιμένε με, σὲ μισὴ ὥρα θὰ ἔχω γυρίσει.

(Ἀκολουθεῖ)

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

Ὁ Ἰάκωβος ἔκαμε ν' ἀντισταθῆ, μα ὁ ἄγνωστος, τὸν ὁποῖο φώναζε ἀρχηγὸ ὁ Μπλάσκο, τοῦ ἀκούμπησε τὸ περιστροφὸ του στὸν κρόταφο.

Ἄν κουνηθῆς, εἶπε σοῦ τινάζω τὰ μυαλά στὸν ἀέρα!

Ὁ νεαρὸς φίλος μας ἐκατάλαβε ὅτι ἡ ἀπειλὴ δὲν θ' ἀρκοῦσε νὰ γίνῃ πραγματικότης κι' ἔτσι χωρὶς νὰ φέρῃ καμμία ἀντίσταση ἀφέθηκε νὰ τὸν δέσουν.

— Ὡραία, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Τώρα φίμωσέ τον.

Ὁ Μπλάσκο ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο μαντῆλι καὶ τὸ ἐτύλιξε γύρω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ρεπόρτερ ὕστερα σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ τὸν ἄρπαξε ἀγκαλιὰ καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν κουζίνα, βρέθηκαν σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο κι' ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα πελώριο ντουλάπι τοῦ τοίχου.

Ἐδῶ μέσα θὰ τὸν βάλομε εἶπε, δὲν ὑπάρχει πιὸ κατάλληλο μέρος γιὰ κρύψιμο.

Ἄνοιξε τὸ ἕνα φύλλο, ὁ Μπλάσκο ἀκούμπησε τὸ φορτίο του καὶ ὁ ἄγνωστος εἶπε στὸν Ἰάκωβο πρὶν κλειδώσῃ τὸ ντουλάπι:

— Ἐδῶ μέσα θὰ εἶσαι περιφάνεια. Ἄλλως τε δὲν θὰ μείνης πολλὲς ὥρες, ὥστε νὰ στενοχωρηθῆς. Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα θὰ κάμῃς ἕνα ωραιότατο ἄλμα εἰς ὕψος καὶ θὰ καταροίψῃς ὅλα τὰ ρεκόρ. Ἄντιο, νεαρό μου.

Ἐκλείσσε τὸ ντουλάπι, ἐκλείδωσε μὲ δυὸ βόλτες κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του.

— Καὶ τώρα δρόμο, Μπλάσκο, εἶπε. Δὲν ἔχομε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνουμε ἐδῶ.

Ἐρριξαν μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκαν πὼς ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος, διεσκέλισαν τὸ παράθυρο ἐπήδησαν ἔξω, ἐφρόντισαν νὰ κλείσουν τὸ παράθυρο καὶ ἀπομακρύνθηκαν χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία κυλοῦσε ὀλοτα-

χῶς. Σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως ἕνας ταξιδιώτης καθόταν μόνάχος. Ἦταν ὁ Μίγκελ Φερναντές, ὁ ιδιοκτῆτης τῆς βίλλας τοῦ Νεϊγύ.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σαράντα ὡς σαράντα πέντε ἐτῶν, μελαχροινὸς μὲ μαῦρα ζωηρὰ μάτια καὶ φυσιολογία ποὺ ἐφανέρωνε ἔξυπνάδα. Μεξικανὸς τὴν ἐθνικότητα ἦταν κάτοχος κολοσιαιᾶς περιουσίας, ἀλλὰ εἶχε ἀνακατευθεῖ στὰ πολιτικὰ καὶ τὸν εἶχαν ἐξορίσει ἀπὸ τὸ Μεξικὸ λόγω τῆς ἀναμίξεώς του σ' ἕνα ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ἔτσι εἶχε καταφύγει ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο στὴ Γαλλία.

Τελευταίως βρισκόταν στὴν Κιανὴ Ἀκτιὸν ἕνα τηλεγράφημα τοῦ ἀστυνόμου τοῦ εἶχε ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔκκρηξη ποὺ εἶχε γίνῃ στὴ βίλλα του καὶ εἶχε πάρει ἀμέσως τὴν ταχεῖα ἀμαξοστοιχία.

Στις 10,30 ἡ ἀμαξοστοιχία ἔμπαινε στὸ σταθμὸ τῆς Λυὸν. Ὁ Μεξικανὸς κατέβηκε κι' ἔδωσε τὶς βαλίτσες του σ' ἕναν ἀχθοφόρο. Ἐπροχώρησε σ' ἕνα ταξί, τοποθετήθηκε μέσα κι' ἔδωσε στὸν σωφὲρ τὴ διεύθυνση τῆς βίλλας του.

Ἦταν μεσάνυχτα παρὰ 20 ὅταν ἐφθασε καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ ζητήσῃ τὰ κλειδιὰ τοῦ θυρωροῦ ἄνοιξε μὲ τὰ δικά του κλειδιὰ.

Μόλις ἐμπῆκε στὴ βίλλα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ ζημίεις ποὺ εἶχαν γίνῃ ἦσαν ἀσήμαντες καὶ εἶπε μὲ ἀνακούφιση.

— Μικροπράγματα εὐτυχῶς, θὰ τὰ διορθώσω αὐριο τὸ πρωὶ καὶ τὸ μεσημέρι θὰ μπορέσω νὰ ξαναφύγω.

Ἐκτύταξε τὸ ρολόγι του κι' ὅταν εἶδε πὼς δὲν ἦταν ἀκόμη μεσάνυχτα σκέφθηκε πὼς καλὰ θὰ ἔκανε νὰ πλαγιάσῃ γιὰ νὰ σηκωθῆ ἔνωρὶς τὸ πρωὶ, ὅταν θυμῆθηκε πὼς εἶχε νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα στὸν ἐπιστάτη του στὸ Μεξικὸ.

Ἐβγαλε λοιπὸν τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὸ καπέλλο του, ἐπῆγε στὸ γραφεῖο του κι' ἐκάθησε γιὰ νὰ γράψῃ. Δὲν εἶχε ὅμως προχωρήσει στὸ γράψιμο του ὅταν τοῦ ἐφάνηκε

σὰ ν' ἄκουσε ἕνα ἀναστεναγμὸ.

— Ἰδέα μου θὰ εἶναι, σκέφθηκε. Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀναστενάξῃ ἀφοῦ ἡ βίλλα εἶναι ἀκατοίκητη.

Ἐανάσκηψε στὸ γράψιμό του, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως πέταξε τὴν πένα του.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶπε, ἄκουσά καθαρά. Κάποιος ἀναστενάξει.

Ἐκτύταξε τριγύρω του, ἐνέτεινε τὴν προσοχή του, μα δὲν ἄκουσε τίποτε κι' ἐσυμβουλευθῆκε τότε τὸ ρολόγι του.

— Δώδεκα παρὰ δέκα, εἶπε, ὡς τελειώσω τὸ γράμμα μου.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προφθάσει νὰ πιάσῃ τὴν πένα του ποὺ ξανάκουσε ἀναστεναγμὸ καὶ συνοδευόταν μάλιστα ἀπὸ ἕνα μούγκρισμα ὑπόκωφο.

— Ἄ! δὲν γελιέμαι πιά, εἶπε καὶ σηκώθηκε. Βγήκε στὸν διάδρομο καὶ τότε ἄκουσε καθαρὰ ἀναστεναγμοὺς καὶ μουγκρίσματα.

— Θάλεγε κανεὶς πὼς βγαίνουν μέσ' ἀπὸ τὸ ντουλάπι.

Ἐκτύταξε κι' ἔξαφνα πετάχθηκε πίσω τρομαγμένος.

— Μπᾶ, εἶπε, τὸ κλειδὶ δὲν εἶναι στὴν κλειδαριά. Κι' ὅμως θυμάμαι καλὰ πὼς τὸχα ἀφίσει ἀπάνω.

Ἐπλησίασε τὸ ντουλάπι, ἔσκυψε κι' ἐκόλλησε τ' αὐτὶ του πάνω στὴν κλειδαριά. Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμία ἀμφιβολία, κάποιος ἦταν κλεισμένος μέσα στὸ ντουλάπι. Κανένας πληγωμένος... ἴσως ἐτοιμοθάνατος;

— Πρέπει νὰ τ' ἀνοίξω, εἶπε ὁ Μίγκελ Φερναντές. Μὰ πῶς;

Ἐσκέφθηκε λίγο καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴ ἔτρεξε στὴν κουζίνα κι' ἐπῆρε ἕνα μπαλντᾶ.

— Δὲν γίνεται τίποτ' ἄλλο, εἶπε, παρὰ νὰ σπᾶσω τὴν πόρτα.

Ἐδωσε μιὰ δυνατὴ κτυπιὰ κι' ἔκαμε ἕνα ἀνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἄρχισε ὕστερα νὰ βγάξῃ μιὰ-μιὰ τὶς σανίδες. Ὅταν ἔκαμε ἕνα ἄρκετὰ μεγάλο ἀνοιγμα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐκπληξί του. Ἐνας νέος ἦταν στὸ βάθος τοῦ ντουλαπιοῦ δεμένος καὶ φιμωμένος.

— Ποιὸς νὰ τὸν ἔβαλε δῶ μέσα; ψιθύρισε. Καὶ τελειώνοντας τὸ σπᾶσιμο τῆς πόρτας κατόρθωσε νὰ πιάσῃ τὸν Ἰάκωβο στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω.

Τοῦ ἔβγαλε τὸ μαντῆλι ποὺ τοῦ κρατοῦσε φιμωμένο τὸ στόμα καὶ τὸν ρώτησε:

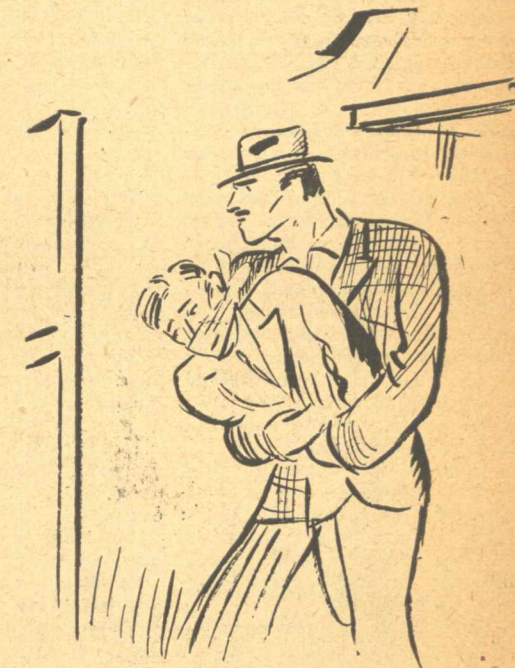
— Ποιὸς εἶσθε, καὶ τί κάνετε ὧδ;

Ἄντι ἀπαντήσεως ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ τὸν ρώτησε:

— Τί ὥρα εἶναι, κύριε;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Μεξικανὸ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελᾷ.

— Σᾶς βγάζω μέσα ἀπὸ ἕνα ντουλάπι ποὺ σᾶς ἔκλεισε ποῖος ξέρεῖ ποῖος καὶ δὲν βρῖσκετε

Τὸν ἄρπαξε ἀγκαλιὰ

νὰ μοῦ πῆτε τίποτ' ἄλλο παρὰ τί ὥρα εἶναι;

— Σᾶς ἰκετεύω, κύριε, διέκοψε ὁ Ἰάκωβος, πῆστε μου τί ὥρα εἶναι. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τῶν δυὸ μας.

Ὁ Μίγκελ Φερναντές μολονότι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε ἔβγαλε τὸ ρολόγι του κι' ἀπήντησε:

— Δώδεκα παρὰ πέντε...

— Γρήγορα λύστε με, κύριε, μὴ χάνετε οὔτε στιγμὴ. Σὲ πέντε λεπτὰ τινάζομαστε στὸν ἀέρα!

Ὁ Φερναντές νόμισε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τρελλό, ἕνας λόγος περισσότερος, σκέφθηκε, νὰ μὴ τοῦ φέρῃ ἀντίρρηση.

Τὸν ἔλυσε ὅσο μποροῦσε πρὶν γρήγορα καὶ περίμενε νὰ δῇ τί θὰ συμβῇ.

(Ἄκολουθεῖ)

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

«Τὰ Ἑλληνόπουλα»

Ἡμαστέ μιὰ συντροφιά ἀπὸ καμμιά δεκαριά παιδιά κι' ἐκάναμε τὸν πρώτὸ μας περίπαιδο συζητῶντας γιὰ τὰ διάφορα περιοδικὰ ποὺ βγαίνουν ἀφθονά, μὰ ἀποτεινόνται ὅλα στοὺς μεγάλους καὶ κανένα σ' ἐμᾶς τοὺς μαθητὰς. Ἐμφράξαμε τὴ λύπη μας γι' αὐτὴ τὴν ἔλλειψη ὅταν ἐγὼ πρώτος βλέπω κρεμασμένο σ' ἓνα περίπαιδο ἓνα κινώμενο χαρτὶ καὶ κάτω μπερδεμένα σχέδια ποὺ ἡ μεγάλη ἀπόσταση δὲν μ' ἄφηνε νὰ τὰ ξεχωρίσω.

Ἀφῆνω τοὺς ἄλλους καὶ πλησιάζω τὸ περίπαιδο... Τί βλέπω;... Καινούργιο περιοδικό: «Τὰ Ἑλληνόπουλα» κι' ἀπὸ τὸ ὄνομα καταλαβαίνω πὼς πρόκειται γιὰ παιδικό περιοδικό.

Δίνω βιαστικὰ τὶς 3 δραχμὲς, ἀρπάζω τὸ περιοδικὸ καὶ τρέχω νὰ τὸ δείξω στ' ἄλλα παιδιά, καὶ τοὺς φωνάζω πὼς ἀποκτήσαμε αὐτὸ πού με τόσο λαχτάρω περιμέναμε τόσον καιρό.

Τρέχουν ὅλα τὰ παιδιά σὰν τρελλά, περικινῶνται τὸ περίπαιδο καὶ φωνάζουν ὅλα μαζί: «Καὶ μένα! Δόσε μου καὶ μένα!» Σὲ λίγο ἔχουμε ὅλοι ἐφοδιασθῆ καὶ οἰχνομάστε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάσπασμα.

Διαβάζουμε μὲ φόβο στὴν ἀρχή. Φοβόμαστε τόσο μὴ καὶ «Τὰ

Ἑλληνόπουλα» διαψεύσουν τὶς ἐλπίδες μας. Μὰ μένουμε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι. Οἱ στήλες τοῦ νέου μας περιοδικοῦ γεμάτες διηγήματα, ιστορίες, παιχνίδια, ἀστεῖα, μᾶς διαβεβαιώνουν ἀμέσως πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ περιοδικὸ ποὺ θὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστός μας φίλος!

Καβάλλα 9 Ἀπριλίου 1933
Ἐύστε. Χάσπαρης

Ἡ πρώτη μου

ἀαγοήτευσις

Ἐκεῖνὴ τὴ μέρα εἶχα ἀποφασίσει νὰ ξεκινήσω μόνος μου γιὰ τὸ ἀντικρινὸ βουναλάκι. Μόλις εἶχε χαράξει κι' ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμη ξυπνήσει. Γιὰ μιὰ φορὰ εἶχα κατορθώσει κι' ἐγὼ νὰ τὸν προλάβω κι' ἔτρεχα χαρούμενος ἀδιαφορῶντας γιὰ τ' ἀγκάθια ποὺ πλήγιαναν τὰ πόδια μου καὶ τὸ ἀγιάζι ποὺ μοῦ πᾶγωνε τὸ πρόσωπό μου.

Περπάταγα γρήγορα, πολὺ γρήγορα, βιαζόμουν νὰ φθάσω στὴν κορφή... Εἶχα τόσο καιρὸ ὄνειρευθῆ ν' ἀπολαύσω αὐτὸ τὸ θέαμα! Τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴν ψυχὴ κορφῆ.

Ἀνέβαινα, ὄλο ανέβαινα καὶ τὰ μυρωμένα πεῦκα μοῦ διναν κουράγιο καὶ μὲ ξεκούραζαν.

Κόντευε νὰ φθάσω...

Μὰ ξάφνου τὶ ἀπογοήτευσις με περίμενε! Βλέπω μπροστά μου ἓνα ἄλλο βουνὸ πῶς ψηλὸ, θεράτο!

Τότε κατάλαβα πόσο δίκην εἶχε ὁ πατέρας σὰν μοῦλεγε πὼς δὲν μπορούσα νὰ φθάσω στὴν κορφή.

Κάθησα λυπημένος σ' ἓνα βουναλάκι καὶ σὲ λίγο ἀρχήσαν νὰ με χαϊδεύουν οἱ πρώτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Γύρισα τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀντίκρισα. Πόσο γελαστός μοὶ φάνηκε. Σὰ νὰ κοροῖδευε... Καμνομαῖα πετάχτηκα ὀλόρθος καὶ τοῦδεῖξα τὴ γροθιά μου μὲ τὸ μὲ σὰ νὰ τοῦλεγα. «Δὲν θὰ με γαλάσω! Θὰ σ' ἐκδικηθῶ, θὰ φθάσω στὴν κορφή, θὰ σὲ νικήσω!»

Ὁ ἥλιος μ' ἐκύτταξε τότε ἐρωτικὰ κι' οἱ ἀχτίδες του μὲ τὸν θάμπωσαν τόσο πὼς δάκρυσαν. Στ' ἀλήθεια ἦταν πῶς δυνατό ἀπὸ μένα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου ἀπογοήτευσις ὄχι ὁμως κι' ἡ τελευταία.

Πόσες ἀπογοητεύσεις δὲ νομίζουμε στὴ ζωὴ μὰ καὶ πόσα κερνοστοῦμε σ' αὐτές!

Μᾶς κάνουν πῶς δυνατότες, μὲ δίνουν θάρρος καὶ προχωροῦμε κι' ἔτσι μιὰ μέρα φθάνουμε στὸν τελικὸ σκοπὸ.

Πειραιωτῆκι

Ο ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Πόσα ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητὰ μας παιδιά, δὲν ἀνυπομονήτε νὰ μάθετε ποιά εἶναι ἡ μεγάλη χαρὰ ποὺ σᾶς ἀναγγεῖλαμε! Καὶ μὲ τὸ δίκην σας. Δὲν ἀμφιβάλλουμε ὁμως πὼς ὅταν μάθετε διὰ εὐχарιστηθῆτε. Ἀκούστε λοιπόν: «Τὰ Ἑλληνόπουλα» σᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀναδειχθῆτε ὅσα ἀπὸ σᾶς ἔχουν κάποιο ταλέντο καὶ γράφουν ὁμορφά. Ὁ ἀναδειχθῆτε καὶ συγχρόνως θὰ προσφέρετε καὶ μιὰ ἀπόλαυση στ' ἄλλα παιδιά, τὴν ἀπόλαυση τοῦ σᾶς διαβάσων.

Τὰ δελτία ποὺ μᾶς στέλνετε καὶ ποὺ στὸ ἐξῆς θὰ λέγονται Δελτία χαρᾶς—τὰ φυλάμε καὶ ὁποιοὶ παιδὶ στείλει 8 δελτία—πράγμα ποὺ θὰ πῆ ὅτι ἔχει διαβάσει τὰ 8 πρώτα μας φύλλα—θὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος στὸ διαγωνισμὸ ποὺ προκηρῆσσουμε.

Ἀηλαθῆ θὰ δικαιούται νὰ μᾶς στείλῃ ἓνα λογοτεχνικὸ κομμάτι (διήγημα, ἐντύπωση, παραμῦθι, περιγραφή). Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ διαλέξῃ τριάντα ἀπ' αὐτὰ τὰ πῶς καλογραμμένα καὶ θὰ τὰ

ἐκδόσουμε σ' ἓνα μικρὸ τῶν μὲ τὰ ὀνόματα τῶν μικρῶν συγγραφέων. Αὐτὸ θὰ ἀποτελεσθῆ τὸ πρῶτο βιβλίον μᾶς πρωτοτύπων βιβλιοθήκης γραμμένης ἀπὸ παιδιά γιὰ τὰ παιδιά.

Στὸν διαγωνισμὸ αὐτὸ μισοῦν νὰ λάβουν μέρος κορίτσια καὶ ἀγόρια κάτω τῶν 17 ἐτῶν ὅτι στέλνουν δὲ γι' αὐτὸ σκοπὸ θὰ φέρῃ ὡς ἐπιγραφὴ «Γιὰ τὸν διαγωνισμὸ τῆς «Γάλῃς Χαρᾶς» ὥστε νὰ ξεχωρῆται ὡς πραγματικὸτητα, τὰ ἰδανικά ὡς γεροπαισιᾶς ἀλήθειες.

Μὰ ὅποιος τὸν κλένει μέσα του, δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ κρατᾷ τὸ θησαυρὸ του γι' αὐτὸν μόνάχου. Πρέπει ἀπλόωντας διὰ

Ἀθῆναι— Πινδάρου 30. Ὁραὶ γραφεῖον 5-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὸ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά,

Μὴ μοῦ κακιοῦστε, ἂν γράφοντας σ' ὄλους μᾶζὶ τοὺς μικροὺς μου φίλους ποὺ τόσο ἀγαπᾶ, ἀσθάνομαι ἐν τοῖτοις τὴν ἀνάγκη ν' ἀναφέρω ξεχωριστὰ σήμερα δύο ἀπὸ σᾶς: τὸν Νικόλαο Μουρατίδη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὸ «Πειραιωτῆκι» ποὺ τοῦ κρατᾷ τὸ ἱκόνγυτο ἀφοῦ διάλεξε ἓνα τόσο ὠραῖο ψευδώνυμο.

Δὲν ξέρω ἂν σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ ἀσθανθῆτε κάτω πολὺ δυνατὰ, καὶ δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν σᾶς ἔτυχε αὐτὸ τὸ κατὰ νὰ τὸ ἀσθανθῆτε κι' ἄλλοι μᾶζὶ σᾶς μὲ τὴν ἴδια ἔνταση.

Ἄν σᾶς συνέβηκε ποτὲ αὐτὸ τότε θὰ καταλάβετε τὴν χαρὰ ποὺ ἀσθανθῆκα διαβάζοντας δύο διαλεκτὰ γράμματα, ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ συμπεριωτῆκια σας.

Θάλεγε κανεὶς πὼς τὰ δύο αὐτὰ παιδιά, διαβάζοντας ὄχι μόνον τὶς γραμμὲς τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ βαθυτέρα ἀκόμη, μὲ τὴν ἀφάνταστὴ δύναμη ποὺ ἐνάντι τῆς ψυχῆς, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς κάθε μιᾶς σελίδας, ἐνοιῶσαν κατάβαθα τὴν ἔννοια ποὺ ἀντιπροσωπεύουν «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Τὰ δύο τους γράμματα γεμάτα ἐνθουσιασμὸ, γεμάτα ἀγνὴ περηφάνεια γιὰ τὸ περιοδικὸ ποὺ δόλυνε τοὺς ἀπεριρόνητα ἦταν σὺν ἀπαλὸ χᾶιδι μᾶς δροσόλουτης πρωϊνῆς αἰσᾶς στὸν ὀδοπῶρο ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ δῖαβα του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν δύσβατο δρόμο, γιὰ ν' ἀντικρύσῃ, φθάνοντας στὴν κορφὴ τῆς ἀνηφορίας, τὸν ἥλιο σ' ὄλη του τὴν λαμπρότητα.

Τοὺς σφίγγω νοερά τὸ χέρι καὶ τοὺς ζητῶ ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὰλλα μας παιδιά γιὰ νὰ τοὺς μεταδώσουν τὸν ἐνθουσιασμὸ τους.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶναι κάτω ἀνεκτίμητο. Εἶναι ἡ δύναμη ποὺ μεταβάλλει τὴ σκέψη σὲ πράξη, τὴν φαντασία σὲ πραγματικὸτητα, τὰ ἰδανικά σὲ γεροπαισιᾶς ἀλήθειες.

Μὰ ὅποιος τὸν κλένει μέσα του, δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ κρατᾷ τὸ θησαυρὸ του γι' αὐτὸν μόνάχου. Πρέπει ἀπλόωντας διὰ

πλατὰ τὴν γαλανόλευκὴ σημαία του, νὰ παραστήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ ψηλά, στὸν ἀνοιχτὸ ὄριζοντα, στὸν τόπο κάθε εὐγενικῆς φιλοδοξίας.

Αὐτὸ ζητῶ ἀπὸ τὰ δύο συμπεριωτῆκια σας, κι' ἀπὸ τὰλλα μας παιδιά νὰ ταὺς ἀκολουθήσουν.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Εὐχαριστοῦμε ὄλους τοὺς ἀναγνώστας μας, ποὺ σπεύδουν καθημερινῶς νὰ μᾶς ἐκφράξουν τὸν ἐνθουσιασμὸ τους καὶ νὰ μᾶς δείχνουν τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ τοὺς προκαλεῖ τὸ περιοδικὸ μας, ἄλλοι λαμβάνοντας μέρος στὸν Διαγωνισμὸ Λύσεων, ἄλλοι στέλνοντας συνεργασίες γιὰ τὴν σελίδα Συνεργασίας Φίλων, ἄλλοι ἀποστέλλοντας τὰ Δελτία γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴ Μεγάλῃ Χαρᾷ, ἄλλοι ζητῶντας ν' ἀλληλογραφήσουν διὰ τῆς στήλης «Ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλον» καὶ ἄλλοι σπεύδοντας νὰ ζητήσουν νὰ τοὺς ἐγκριθῇ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μπορέσουν τὸ ταχύτερο νὰ συμμετάσχουν στὴν κίνηση τοῦ περιοδικοῦ τῶν.

Πρέπει ὁμως, καλὰ μας παιδιά, νὰ σᾶς παρακαλέσουμε νὰ προσέξετε εἰς τὰ ἐξῆς ἂν θέλετε νὰ διευκολύνετε τὴν διεξαγωγὴ τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ μὴ μᾶς φέροντε στὴν δυσάρεστη θέση νὰ μὴ λαμβάνουμε ὅπ' ὄψιν μας λύσεις, πνευματικὲς ἀσκήσεις, διηγήματα ἢ περιγραφῆς τῶν παιδιῶν μας.

Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει τὴ θέση του σὲ χωριστὸ φάκελλο, στὴν διεκπεραίωση τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κάθε ζήτημα πρέπει νὰ περιλαμβάνεται σὲ χωριστὸ φύλλο χαρτὶ, τὸ ὅποιο νὰ ἔχῃ ὡς ἐπικεφαλίδα τὸ ζήτημα ποὺ θὰ ἀναφερθῇ παρὰ κάτω, κι' ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τὸ ὄνομα, τὸ ψευδώνυμο, ἂν ἔχῃ, καὶ τὴν ἡλικία τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὸ στέλνει.

Π. χ. ἂν εἶνε παιδὶ στείλῃ συγ-

χρόνως μέσα στὸν ἴδιο φάκελλο, λύσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Πνευματικὰ Παιχνίδια, Παιδικὸ γέλιο, Συνεργασία Φίλων, τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶνε γραμμένο σὲ χωριστὸ φύλλο χαρτὶ κι' ἀπὸ τὸ ἓνα μόνον μέρος τῆς σελίδος. Τὸ ὄνομα δέ, τὸ ψευδώνυμο καὶ ἡ ἡλικία τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὰ στέλνει θὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορὰ. Π. χ. Διαγωνισμὸς Λύσεων κλπ. Κ. Γρηγορίου (Ἀτρόμητος) ἐτῶν 12. Σὲ ἄλλο φύλλο, Πνευματικὰ Παιχνίδια, Κ. Γρηγορίου (Ἀτρόμητος) ἐτῶν 12. Σὲ ἄλλο φύλλο, Παιδικὸ γέλιο, Κ. Γρηγορίου (Ἀτρόμητος) ἐτῶν 12 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ ἀναγνώσται μας θὰ μᾶς διευκολύνουν στὴν διεξαγωγὴ τῆς ὅλης ὑπηρεσίας καὶ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ συμμορφωθοῦν.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὴν κ. Χατζηδάκη γιὰ τὰ καλὰ κι' ἐνθουσιώδη λόγια τῆς. Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δικὴ μας ἐπιθυμία νὰ κερδίσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν γονέων κι' ἐλπίζουμε πὼς γρήγορα θὰ εἶνε γράφη καὶ ἡ κορούλα τῆς οἱ τῆς ἄρσαν τὰ «Ἑλληνόπουλα».

Ζωρζέτιαν Μητροπούλου. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια καὶ γιὰ τὴν συνδρομήν σου ποὺ μᾶς ἔγραψες. Στέλνομε τὸ φύλλο καὶ περιμένομε τὶς συνδρομὲς καὶ τῶν δύο σας.

Σοφίαν Κυνηγοπούλου. Ἐλάβαμε τὴν ἐμπιστοσύνη σου μὲ τὶς δύο συνδρομὲς καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς καλὲς σας ἐνεργείες.

Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ, Νίκο Πολίτη, γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια, ὅσο γιὰ τὴ μεγάλη μας χαρὰ τὴ μαθαίνεις καὶ πιστεύω πὼς θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος ὅπως καὶ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ μὲ τὴν ἀγάπη μᾶς δέχθησαν.

Κοπίσας λοιπὸν γιὰ νὰ λύσῃς τὶς ἀσκήσεις μας, Πονηροῦτικο; Δὲν πειράζει τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.

Δελτία συμμετοχῆς στὴ μεγά-

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου διακόπτεται γιὰ ὄσους

δὲν ἐκανόνησαν τὴν συνδρομὴν τους.

λη χαρά (ἀρ. 1) ἐλάβαμε ἀπὸ τοὺς Δ. Παπακάστα, Γ. Γρηγορίου, Δ. Ἀντασιώτην, Κωνστ. Μουχτάρη, Κ. Κωνσταντῶν, Λ. Φάρου, Γ. Πανᾶ, Χ. Πρωτοπαπᾶ, Θ. Βιγγοπούλου, Η. Βιγγοπούλου, Γ. Βελιαντίνη, Γ. Καλιμησράκη, Κ. Ζαγγογιάννη, Ν. Πολίτην, Γ. Ζητερίδην, Κ. Δραγάση, Μ. Γεωργαντᾶ, Ν. Μουρατίδην, Ἑλληνοπούλα, Εὐ. Δερμιτζάκη, Ι. Σδρίν, Δ. Σιόγκαν, Γ. Σαρσιδάκη, Κ. Λέφαν, Ι. Κουμῆν, Μ. Λευκαδηνόν, Ν. Φωτίου, Κ. Ἀξελόν, Κ. Χατζηθανασίου, Φ. Σιάκαν, Μ. Ράδοβιτς, Ι. Ζάννον, Χ. Παναγιώτου, Ἄγγ. Σταύρου, Θ. Χουτζούμη, Ἀγνήν Καλλιῆν, Ζωρζέτταν Μητσοπούλου, Νίζον Πολίτην, Καίτην Σαράφη, Ἑλληνόπουλο, Ἀτθίδα. Δανῆν Παυλίδου, Ἰω. Βαμβαζάρην, Ἄρ. Πυλαρινοῦ, Μιχ. Γρηγοριάδην.

Ἐπίσης ἐλάβαμε λύσεις τῶν ἀσκήσεων τοῦ πρώτου φύλλου ἀπὸ τοὺς Α. Τριανταφυλλόπουλον, Χ. Πρωτοπαπᾶν, Μ. Λευκαδηνόν, Ι. Μακρίδην, Κ. Ἀξελόν, Κ. Λέφαν, Κ. Χατζηθανασίου, Ι. Κουμῆν, Φ. Σιάκαν, Ν. Φωτίου, Γ. Πανᾶ, Λ. Φάρου, Θρ. Σταύρου, Κ. Κωνσταντῶν, Κασ. Μουχτάρη, Δ. Ἀντασιώτην, Θ. Χουτζούμη, Γ. Ζητερίδην, Γ. Γρηγορίου, Ν. Πολίτην, Διάναν, Ἡρ. Παπαδάτον, Κ. Ζαγγογιάννη, Π. Ζαφειρίου, Γ. Καλιμησράκη, Ἄντ. Καλλιτσην, Γ. Βελιαντίνη, Ἀτθίδα, Ἀγνήν Καλλιῆν, Ζωρζέτταν Μητσοπούλου, Πονηρούτσικο, Δανῆν Παυλίδου, Μιχ. Γρηγοριάδην, Ἰω. Βαμβαζάρην.

Σ' ἐγράψαμε συνδρομητῆ, Κάβο τῆς Κυρᾶς, καὶ χαίρομασθε πού περιμένεις μὲ ἀνυπομονησὶα τὸ φύλλο. Θὰ διαβάσης πολλὰ κατορθώματα τοῦ φίλου σου τοῦ «Μικροῦ Ρεπόρτερ» καὶ ὁ Χονδρός καὶ Λιγνός καθὼς θὰ ἰδῆς πρόκειται νᾶρθουν στήν Ἀθήνα.

Ἔισαι φοβερὰ καθυστρημένους Ἑλληνόπουλο, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ 1ου δελτίου, μὰ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ παραβλέπομε.

Ἀτθίδα. Ἐλάβαμε τὰ δελτία σου, τίς λύσεις καὶ ὅλη τὴν συνεργασίαν σου. Σε συχαίρομε γιὰ τὴν τάξην πού σε χαρακτηρίζει. Θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα μὲ τὴ σειρά τους. Θὰ σὲ περιμένουμε καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο χωρὶς ἄλλο.

Μ. Γρηγοριάδην Ἐλάβαμε τίς

10 δρχ. γιὰ τὴν ἔγκριση ψευδωνύμου σου, ἀλλὰ θὰ χρειάσθῃ νὰ διαλέξῃς ἓνα ἄλλο γιὰτι καθὼς θὰ ἰδῆς σὲ πρόλαβαν. Περιμένουμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια.

Ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο

Ἔοσι συμμετοχῆς 1-20 λέξεις δρχ. 8 καὶ γιὰ κάθε ἐπὶ πλέον λέξη 50 λεπτά.

4. Ἄλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Ἑλληνοπούλα

5. Ἄλληλογραφῶ μὲ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα.

Βραχρονόκκορας

6.—Ζήτη τὰ «Ἑλληνόπουλα»! Ἄλληλογραφῶ μὲ Ἑλληνόπουλα, γράψατε διὰ μέσου αὐτῆς τῆς στήλης.

«Ἑλληνικὸν Μέλλον»

7.—Σπετσοπούλα, θέλω ἄλληλογραφῶ μαζί σου γιὰ νὰ μάθω πῶς περνάτε στὸ νησί σου. Ἄλκων

8.—Τὰ ξένα γραμματόσημα Προμηθεᾶ, δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν ἂν ἔχῃς παλῆὰ ἑλληνικὰ ποίησά μου ποῖα ἀκριβῶς ἔχεις. Ἰκαρὸς

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου ἔχουν τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάτῃ στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ x ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα Ἀτθίς (x) Διάννα (x) Ἑλληνικὸν Μέλλον (α) Πονηρούτσικο (x.) Ἑλληνόπουλο (α.) Κάβο τῆς Κυρᾶς (α.) Πονηρῆ Ἄλκων (x.)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Συνέχεια ἀπὸ τὸ δεύτερο φύλλο. Δεχόμεθα λύσεις ὡς τις 10 Μαΐου

13. Ἑλλητισύμφωνον

ηο-α-εηοουα Ἑλληνοπούλα

14. Μεταγραμματισμός

Εἶμαρ ὄρος ἂν μ' ἀφήσης μ' ἓνα π εἰς τὴν ἀρχὴν κάτοικος δὲ ἐνὸς τόπου μὲ διπλὴ μετατροπὴ

Πειραιωτάκι

15. Πυραμῖς

- + = φωνῆεν
- ..+.. = πρόθεσις
- ...+... = μέρος ἀνθρῶν
- ....+.... = γαλλικὴ ἀποικία
- .....+..... = Ποτὸ

Καθέτως : ζῶον χρήσιμον Διάννα

15. Φωνηεντόλιπον

ν-κ-ν-κνν-δ Κ. Λευκ.

17. Γωνία

- +.... Βραβείον
- ..+... Μοῖρα
- ...+.. Πρωτεύουσα Εὐρωπ.
- ....+... Φαρδύς [κράτους]
- ...+.. Μέσον διαβάσεως
- ..+... Μυθολογικὸν τέρας
- +.... Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Καθέτως : Θαλασσία Θεότης Γ. Κ. Βρεττός

18. Σταυρωτὲς Λέξεις

	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									

Ἄριζοντιῶς

1. Φωτίης-Ἐποχὴ
2. Προστακτικὴ-Ῥῆμα
3. Εὐχάριστον συναίεθημα
4. Νόμισμα
5. Πληθὸς-Πρόθεσις
6. Βασιλοπούλα
7. Ἐπίρημα - Ἰερὸς τόπος

- Καθέτως
- I Παιδί τῆς Γῆς
  - II Πρόθεσις-Ἀδιέξοδον
  - III Πέραςμα
  - IV Νησί τοῦ Αἰγαίου
  - V Ναυτικὸν παράγγελμα
  - VI Τὸ ἀντίθετον τοῦ τέλους
  - VII Θεά-προϊστορικὴ γυναῖκα
  - VIII Πρόθεσις
  - IX Τροφὴ - τοπικὸν ἐπίσημον Ἄλκων